

ଅଶୁଭ . . . ଅନ୍ତରାକ୍ଷ

ଲକ୍ଷ୍ମୀବର ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ମା'ର ସ୍ନେହବୋଲା
ପବିତ୍ର ସ୍ମୃତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ...

ଅଶୁରୁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ

ଲକ୍ଷ୍ମୀଦତ୍ତ ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ସଂଜନିକା

କଟକ, ଖଣ୍ଡଗିରି,
ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧ ୦୩୦

ଅନୁରୁ ଅନ୍ତରୀକ୍ଷ

ANURU ANTARIKSHA

ରଚନା

Author

ଡଃ ଲମ୍ବୋଦର ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

Dr. Lambodar Prasad Singh

ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ପ୍ରକାଶନ

Design & Publication

ସୃଜନିକା

SRUJANIKA

ଜାଗମରା, ଖଣ୍ଡଗିରି

Jagamara, Po. Khandagiri

ଭୁବନେଶ୍ୱର ୭୫୧୦୩୦

Bhubaneswar 751 030

ମୁଦ୍ରଣ

Printing

ଶୋଭନ

Shovan,

୧୦୬, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ବିହାର

106, Acharya Bihari

ଭୁବନେଶ୍ୱର

Bhubaneswar

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ:

First published:

ଜୁନ ୧, ୧୯୯୯

June 1, 1999

ମୂଲ୍ୟ ଟ ୧୫.୦୦

Price: Rs. 15.00

ସୂଚୀପତ୍ର

୧. ମୁଖବନ୍ଧ	୫
୨. ଅଶୁ ପରମାଶୁର କାହାଣୀ	୭
★ ଅଶୁର ପ୍ରଥମ ଝଲକ	
★ ଅଶୁର ଆଧୁନିକ ରୂପ	
★ ନାଭିରେ ମୌଳିକତାର ସ୍ତର	
★ କ୍ୱାର୍ଜ କଥା	
୩. ଜତ ଜଗତର ବନ୍ଧନ	୨୭
★ ବର୍ଣ୍ଣ ବଳର କରାମତି	
★ ଅଶୁର ସଂପୋଜନା	
★ ଅଶୁରୁ ସ୍ଥଳ ବସୁ	
୪. ଏକତାର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଇତିହାସ	୪୫
★ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗୁରୋଟି ବିଷୟରେ ଆଉ ପବେ	
★ ପୁଣି ଥରେ ମଣିଷର କଳ୍ପନା ସତ ହେଲା	
★ ଗୋଟିଏ ପ୍ରବାହ, ଅନେକ ଧାରା	
୫. ବିଶ୍ୱସୃଷ୍ଟିର ପ୍ରହେଳିକା	୬୧
★ ପ୍ରସାରଣ ଇତିହାସର ତରଙ୍ଗମୟ ଘଟଣା	
୬. ବିଜ୍ଞାନ ସପକ୍ଷରେ ପଦେ	୭୧

ମୁଖବନ୍ଧ :

ପ୍ରକୃତିର ଅସୁମାରୀ ଘଟଣା ଓ ତା'ମଧ୍ୟରେ ଲୁଚିଥିବା ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବାର ଚେଷ୍ଟା ତଥା ସେସବୁର ସଫଳତା, ବିଫଳତାକୁ ସାଉଁଟି ରଖିଛି ବିଜ୍ଞାନ । ପ୍ରଥମେ ତ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଦର୍ଶନର ଅଙ୍ଗ ହିସାବରେ ଗଣାଯାଉଥିଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ନିଜର କଳେବର ଓ ଗୁରୁତ୍ବର ବୃଦ୍ଧି ସହିତ ବିଜ୍ଞାନ ମଣିଷ ସଭ୍ୟତାର ମୁକୁଟ ଭାବରେ ବିବେଚିତ ହେଉଛି । ଆଜି ଗଣିତ, ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନ, ରସାୟନବିଜ୍ଞାନ, ଭୂତତ୍ତ୍ବବିଜ୍ଞାନ, ଜୀବବିଜ୍ଞାନ ପରି ଅନେକ ବିଭାଗ ବିଜ୍ଞାନର ଉପବିଭାଗ ଭାବରେ ସ୍ବାତନ୍ତ୍ର୍ୟ ପାଇସାରିଲେଣି । ପୁଣି ମନସ୍ତତ୍ତ୍ବ, ନୃତତ୍ତ୍ବ ପ୍ରଭୃତି କେତେକ ମଧ୍ୟ ବିଜ୍ଞାନର ମୁଖ୍ୟସ୍ରୋତ ସହ ସାମିଲ ହେବାକୁ ବସିଲେଣି ।

ବିଜ୍ଞାନର ଅଗ୍ରଗତି ସହ ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଏକ ଗୁରୁତ୍ବପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ହାସଲ କରିଛି । ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନ ମୁଖ୍ୟତଃ ଜଡବସ୍ତୁମାନଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିବା ନିୟମଗୁଡିକର ଅନୁସନ୍ଧାନରେ ଲାଗିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହାର ଅନେକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଜୀବବିଜ୍ଞାନରେ ମଧ୍ୟ ଉପଯୋଗୀ ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଅଛି । ଜୀବଜଗତରେ ଦିନ ପ୍ରତିଦିନ ଘଟୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଦୃଶ୍ୟ-ଅଦୃଶ୍ୟ, କ୍ରିୟା-ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡିକ ବୁଝିବାରେ ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନର କେତେକ ମୌଳିକ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ତଥା ଆଧୁନିକ ଗବେଷଣାର ଏକ ଚିତ୍ରକଳ୍ପକୁ

ବୟସ ନିର୍ବିଶେଷରେ ଲୋକମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବାର ଚେଷ୍ଟା
ଏଠାରେ କରାଯାଇଛି ।

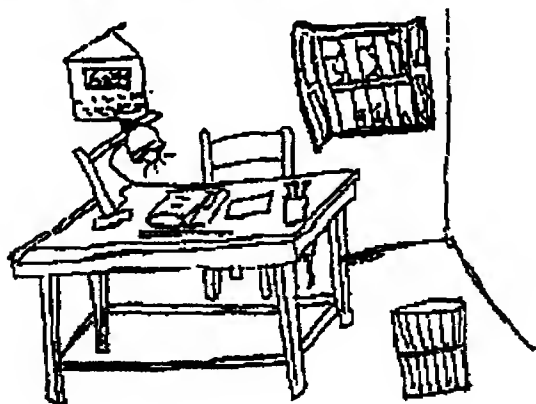
ଏଇଠି ଗୋଟିଏ କଥା କହିରଖିବା ଉଚିତ ହେବ ଯେ
ବିଜ୍ଞାନକୁ ଜନପ୍ରିୟ କରାଇବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ ପୌରାଣିକ ତଥା
ପ୍ରାଚୀନ ଗପ ବା କାହାଣୀମାନଙ୍କୁ ଆଧାର କରି ବିଜ୍ଞାନ ପରିବେଷଣ
କରିବାର ଯୁକ୍ତିକୁ ମୁଁ ଗ୍ରହଣ କରେନାହିଁ । କେବଳ ଏକଥାପାଇଁ ଯେ
ଏହାଦ୍ୱାରା ପାଠକ ଗପ ପଢ଼ିବା ବେଳର ହାଲୁକା ମାନସିକ ପ୍ରସ୍ତୁତିକୁ
ନେଇ ବିଜ୍ଞାନ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରେ । ପ୍ରକୃତରେ ଯେତେବେଳେ
ଦେଶେ ଯେ ବିଜ୍ଞାନର ଅଧ୍ୟୟନ ପ୍ରାଥମିକ ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍
ଗାଢ଼ ମାନସିକ ଏକାଗ୍ରତା ଆବଶ୍ୟକ କରେ ସେ ଧାରେ ଧାରେ
ବିଜ୍ଞାନରୁ ଦୂରେଇଯାଏ । ପ୍ରେୟ ଅପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଏ ! ସବୁ ପରିଶ୍ରମ
ଶୂନ୍ୟ ଝୋଲରେ ଯାଏ । ତେଣୁ ବିଜ୍ଞାନର ମର୍ମିକଥାକୁ ମଣିଷ
ଜୀବନର ବିଭିନ୍ନ ଅନୁଭୂତି ସହିତ ଯୋଡ଼ି ସରଳ ତଥା ମନକୁଆଁ
ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ହିଁ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଜନପ୍ରିୟ କରାଇବାର
ପ୍ରକୃଷ୍ଟ ବାଟ ।

ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ମୋର ଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ଉଦ୍ୟମ କେତେଦୂର ସଫଳ
ହୋଇଛି ବା ହେବ, ତାହା କେବଳ ପାଠକମାନଙ୍କର ଅନୁରକ୍ତି,
ବିରକ୍ତି ହିଁ ସୂଚାଇଦେବ । ସେହି ସମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା ।

ଲକ୍ଷ୍ମେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ସିଂହ

ଅଣୁ ପରମାଣୁର କାହାଣୀ

ଆଖି ଖୋଲିବା ମାତ୍ରକେ କେତେ ଯେ କ'ଣ ଆମ ଆଖିରେ ପଡେ ତା'ର ଜଳନା ନାହିଁ । କହି ବସିଲେ ଦିନ ଦିନ ବିତିଯିବ, କଥା ସରିବନାହିଁ । ଖାଲି ଆମ ଟେବୁଲ ଉପରେ କେତେ ଜିନିଷ: ବହି, କଲମ, କାଗଜ, ପେନ୍‌ସିଲ୍, ରବର, ସ୍କେଲ୍, ସ୍ପାନ୍ସି, ବ୍ୟାଗ୍, କାଠ, କ୍ୟାଲେଣ୍ଡର ଇତ୍ୟାଦି ରହିଛି । ଝରକାବାଟେ ବାହାରକୁ ଅନାଇଲେ ତ କଥା ସରିଲା; କେତେ କିସମର ଗଛ, ନାନା ରକମର ଫୁଲ, ଗୋଡ଼ି, ମାଟି, କାଟପତଙ୍ଗ, ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର, ତାରା... । ସତରେ ଅସରନ୍ତି ଏ ତାଲିକା ! ଏହି ଅସରନ୍ତି ସଜୀବ ଓ ନିର୍ଜୀବ ବସ୍ତୁ ସବୁର ସମାହାର ଆମର ଏହି ପ୍ରିୟ ପ୍ରକୃତି ।

ଭାରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ ସତେ ! ଆଖିରେ ପଡୁଥିବା ଜିନିଷ ଗଣି ବସିଲେ ଜିନିଷର ଶେଷ ନାହିଁ । ଦିଗ୍‌ବଳୟକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ଗୁଲିବାକୁ ଲାଗିଲେ ରାସ୍ତାର ଶେଷ ନାହିଁ । ଆକାଶରେ ଉଡି ବୁଲିଲେ ତା'ର ବି ଶେଷ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତିର ଏ ବିଶାଳତା ସବୁବେଳେ ଆମକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଛି । ସେଥିଲାଗି ଆମେ ବି କବିଙ୍କ ସହ ଏକା ହୋଇ ଗାଇ ଉଠିଛେ:

“କିଏ ଗଢ଼ିଅଛି ଆକାଶ ରାଇଜ
ସଙ୍ଗେ ରବି ଶଶୀ ତାରା
କିଏ ଦେଇଅଛି କ୍ଷେତରେ ଫସଲ
ନଈ ନାଳେ ଜଳ ଭରା ।”

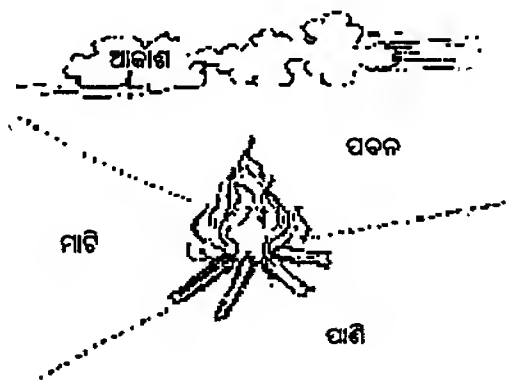
ପ୍ରକୃତି କେତେବେଳେ ଭୟଙ୍କର ରୂପ ନେଇ ଆମକୁ ଡରାଉଛି ତ ଆଉ କେତେବେଳେ ତା'ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ଆମକୁ ବିଭୋର କରିଛି । ଭୂମିକମ୍ପା, ମେଘ, ତୋଫାନ, ଘଟଘଟିକୁ ମଣିଷର ଯେତିକି ଭୟ, ପୂନେଇର ଜହ୍ନ, ବସନ୍ତର ସୁଲୁସୁଲିଆ ପବନ, ମଲ୍ଲା-ହେନାର ବାସନା ଓ ଜୋଇଲିର କୁହୁକୁହୁ ତାନ ମଧ୍ୟ ତା'ର ସେତିକି ପ୍ରିୟ ।

ତେବେ ପ୍ରକୃତିକୁ ଯୁଗଯୁଗ ଧରି ଅନାଇ ମଣିଷର ମନ ଯେ ଖାଲି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ, ଭୟ ଓ ଆନନ୍ଦରେ ପୂରିଛି ତାହା ନୁହେଁ । କେବେ କେବେ ଏ ସବୁ ବିଷୟରେ ତା' ମନରେ ଖେଳିଛି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ । ପ୍ରଥମେ ହୁଏତ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ଥିଲା ଏ ସବୁର ସୃଷ୍ଟାକୁ ନେଇ । ସମୟ କ୍ରମେ “କିଏ ଗଢ଼ିଅଛି” ପ୍ରଶ୍ନ ବଦଳରେ ତା' ମନରେ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସିଲା ଏଗୁଡ଼ିକ “କିପରି ଗଢ଼ା ହୋଇଛି” । ବସ୍ତୁ ତିଆରିର

ମୌଳିକ ସୂତ୍ର ଓ ଉପାଦାନ ଆଦିକୁ ସେ ଖୋଜିବାରେ ଲାଗିଲା । ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ଠିକ୍ କେଉଁ ସମୟରେ କେଉଁ ମଣିଷ ମନରେ ଉଠିଥିଲା ତାହା ଜଣାନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ସତ ଯେ ଏହିପରି ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁର ଉତ୍ତର ଖୋଜିବାର ଇତିହାସ ହିଁ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ବିଜ୍ଞାନର ଇତିହାସ ।

ଅଶୁର ପ୍ରଥମ. ଝଲକ

ଯାହା ଜଣା ଯାଉଛି, ଭାରତର ମୁନିରାଷିମାନେ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଏପ୍ରକାର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ବାଢ଼ିଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ମତରେ ସାରା ଦୁନିଆ କେବଳ ପାଞ୍ଚଟି ମୌଳିକ ଉପାଦାନକୁ ନେଇ ଗଠିତ । ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ଥିଲା ମାଟି, ପାଣି, ପବନ, ନିଆଁ ଓ ଆକାଶ ବା ପଞ୍ଚମହାଭୂତ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଯଥାକ୍ରମେ କଠିନବସ୍ତୁ, ତରଳବସ୍ତୁ, ବାୟୁବସ୍ତୁ, ଶକ୍ତି ତଥା ଶୂନ୍ୟତାର ପ୍ରତୀକ ବୋଲି କଳ୍ପନା

କରାଯାଇପାରେ । ଗ୍ରୀସ୍ ଦେଶର ଦାର୍ଶନିକମାନେ ମଧ୍ୟ ଆକାଶକୁ ଛାଡ଼ି ମାଟି, ପାଣି, ପବନ ଓ ନିଆଁକୁ ସୃଷ୍ଟିର ଶ୍ବରୋଚି ମୌଳିକ ଉପାଦାନ ଭାବରେ ଭାବିଥିଲେ ।

ଏହାପରେ ବହୁବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ଗ୍ରିଗହ ବର୍ଷ ବେଳକୁ ଗ୍ରୀସ୍ ଦେଶର ଦାର୍ଶନିକ ଡେମୋକ୍ରିଟସ୍ କହିଲେ ଯେ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ଭାଙ୍ଗି ଛୋଟ କରି ଗୁଲିଲେ ଶେଷକୁ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ମିଳିବ ଯାହାକୁ ଆଉ ଭାଙ୍ଗି ହେବନାହିଁ । ସେ ଏହି ଅଂଶଟିର ନାଁ ଦେଲେ “ଆଟମ୍” । କାରଣ ଗ୍ରୀକ୍ ଭାଷାରେ “ଆଟମ୍”ର ଅର୍ଥ “କ୍ଷୁଦ୍ରତମ ଏକକ ଯାହାକୁ ଆଉ ଭାଙ୍ଗି ହେବନାହିଁ” । ଏହାକୁ ଆମେ ପରମାଣୁ କହିଥାଉଁ ।

ଡେମୋକ୍ରିଟସ୍ଙ୍କୁ ଆଟମ୍ ତତ୍ତ୍ବର ଜନକ ବୋଲି ସାଧାରଣ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରା ଯାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କଠାରୁ ପ୍ରାୟ ଦୁଇଶହ ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ସାତଶହ ବର୍ଷ ବେଳକୁ, ଭାରତରେ

“ଆଚମ୍” ଧାରଣାର ଯେ ମୂଳଦୁଆ ପଡ଼ିଥିଲା, ତାହା ଐତିହାସିକମାନେ ସ୍ୱାକାର କରିଛନ୍ତି । ଭାରତରେ ଏହି ଚିନ୍ତାଧାରାର ସ୍ରଷ୍ଟା ଥିଲେ ରଖି କଣାଦ । ତାଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଯଦି ପ୍ରତ୍ୟେକ ବସ୍ତୁକୁ ଅସୀମ ଥର ପାଇଁ ଭାଗ କରାଯାଇ ପାରେ ତେବେ ପର୍ବତ ଓ ସୋରିଷ କଣାଟିଏ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଭେଦ ରହିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କୌଣସି ବସ୍ତୁକୁ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥର ପାଇଁ ଭାଗ କଲାପରେ ଆଉ ଭାଙ୍ଗିବ । ସମ୍ଭବପର ହେବନାହିଁ । କି ସୁନ୍ଦର ଓ ବଳିଷ୍ଠ ଯୁକ୍ତି !

ସଂସ୍କୃତ ଭାଷାରେ ବସ୍ତୁର ଅତି ଛୋଟ ଅଂଶକୁ କଣା ବା କଣିକା କୁହାଯାଏ । ସେଥିପାଇଁ କଣିକା-ତତ୍ତ୍ୱର ଜନକ ଭାବରେ ରଖିଙ୍କର ନାଁ କଣାଦ ରଖାଯାଇ ଥାଇପାରେ ବୋଲି ଅନେକ ଭାବନ୍ତି । ତେବେ ଆଉ କେହି କେହି ଭାବନ୍ତି ଯେ ରଖିଙ୍କର ନାଁ ଅନୁସାରେ କ୍ଷୁଦ୍ରବସ୍ତୁକୁ କଣା ବା କଣିକା କୁହାଯାଇଛି । ସତ ଯାହା ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି ରଖିଙ୍କର ଏହି ଅବଦାନ ପାଇଁ ଆମେ ଯେ ଦୁନିଆ ଦରବାରରେ ଗର୍ବ ଓ ସମ୍ମାନର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଛୁ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ।

ପ୍ରକୃତରେ ତେମୋକ୍ରିଟସ୍ଙ୍କ ସମୟରେ ଗ୍ରୀସ୍ ଦେଶରେ ନୂଆ ନୂଆ କଥା ଚିନ୍ତା କରିବାର ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ପରିବେଶ ଥିଲା । ଆରିଷ୍ଟଟଲ୍, ଟଲେମି, ଇଉକ୍ଲିଡ୍ଙ୍କ ପରି ଲୋକମାନେ ସୃଷ୍ଟିର ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାରେ ଲାଗିଥିଲେ । ଅଙ୍କ, ଜ୍ୟାମିତି ଓ ବିଜ୍ଞାନର ଅନେକ ନୂଆ କଥା ସେଠାରୁ ବାହାରୁଥିଲା । ଆମେ ଜାଣିଛେ ଯେ ଆଜି ଆମେ ସ୍କୁଲରେ ଯେଉଁ ଜ୍ୟାମିତି ପଢ଼ୁ ସେ ସବୁ ଇଉକ୍ଲିଡ୍ଙ୍କର ହିଁ କାମ ।

ନୂଆ ନୂଆ କଥା ଭାବିବା ପାଇଁ ଭଲ ପରିବେଶ ଯେ ନିହାତି
 ଦରକାର ଏହା ତାହାର ଏକ ସୁନ୍ଦର ଉଦାହରଣ । ଆମ ଦେଶରେ
 ବିଭିନ୍ନ ଅସୁବିଧା ଭିତରୁ ଏହି ପ୍ରକାରର ପରିବେଶର ଅଭାବ ହିଁ
 ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ।

ଅଶୁର ଆଧୁନିକ ରୂପ

ସେ ଯାହାହେଉ, ପ୍ରାୟ ଦୁଇ ହଜାରରୁ ବେଶୀ ବର୍ଷ ଧରି
 ମୌଳିକ ଉପାଦାନ କଥା ସେଇଠି ରହିଲା । ଉଣୋଇଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ
 ଯାଇ ଏ ଦିଗରେ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ
 ଜଣାଗଲା ଯେ ସୃଷ୍ଟିର ଅସୁମାରୀ ପଦାର୍ଥଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ମାତ୍ର
 ଶହେଟି ଖଣ୍ଡେ ମୌଳିକ ଉପାଦାନରେ ଗଢ଼ା । ସେମାନଙ୍କର ଆକାର,
 ପ୍ରକାର ଓ ଗୁଣ ଯାହା ହୋଇଥାଉ ନା କାହିଁକି ଏହା ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ

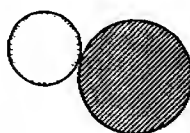
ବୈଜ୍ଞାନିକ ଜନ୍ ତାଲନ୍

ସତ। ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ନିଶ୍ଚୟ। ଭାବି ବସିଲେ ବିଶ୍ୱାସ କରିହୁଏନାହିଁ। କିନ୍ତୁ କଥାଟା ସତ। ଏହି ଶହେ ପ୍ରାୟ ମୌଳିକ ବସ୍ତୁ (ଏଲିମେଣ୍ଟ) ମଧ୍ୟରୁ ଆମର କେତୋଟି ଜଣାଶୁଣା ହେଲେ ଉଦ୍‌ଜାନ, ଅମ୍ଳଜାନ, ଯବକ୍ଷାରଜାନ, ଅଙ୍ଗାର, ଲୁହା, ରୂପା, ସୁନା, ଟିଣ, ଆଲୁମିନିଅମ୍, ଯୁରାନିଅମ୍ ଇତ୍ୟାଦି। ଠିକ୍ ଏହି ସମୟକୁ ଇଂଲଣ୍ଡର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଜନ୍ ଡାଲଟନ୍ ଦେଖାଇଲେ ଯେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମୌଳିକ ବସ୍ତୁ ନିଜ ନିଜର ପରମାଣୁ ବା ଆଟମ୍‌ମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ। ମୌଳିକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ହେବାର କାରଣ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କର ପରମାଣୁଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା। ତେଣୁ ଶହେ ପ୍ରକାରର ମୌଳିକ ବସ୍ତୁ ପାଇଁ ଶହେ ପ୍ରକାରର ପରମାଣୁ ବି ରହିଛି।

ଏହି ଶହେ ପ୍ରାୟ ପରମାଣୁ ବିଭିନ୍ନ ଅନୁପାତରେ ପରସ୍ପର ସହ ମିଶି ପ୍ରକୃତିକୁ ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ସଜାଇଛନ୍ତି। ତୁଇଟି ଉଦ୍‌ଜାନ ପରମାଣୁ ଓ ଗୋଟିଏ ଅମ୍ଳଜାନ ପରମାଣୁ ମିଶି ତିଆରି ଯେ

ପାଣିର ଅଣୁ

ଲୁହାର ଅଣୁ

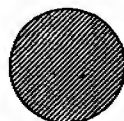
ଅମ୍ଳଜାନ

ଉଦ୍‌ଜାନ

ସୋଡିଅମ୍

ଲୁଗାରିନ୍

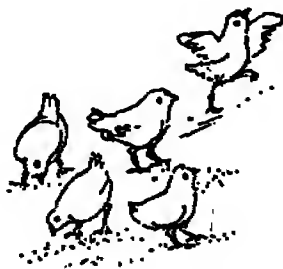
ହୁଏ ପାଣିର ଗୋଟିଏ ଅଣ୍ଟ (ମଲିକ୍ୟୁଲ) । ଏହିପରି ଅଗଣିତ ଅଣ୍ଟ ମିଶି ଭରି ଦେଇଛନ୍ତି ଆମର ନଈ, ନାଳ, ସମୁଦ୍ର । ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ଗୋଟିଏ ସୋଡିଅମ୍ ପରମାଣୁ ଓ ଗୋଟିଏ କ୍ଲୋରିନ୍ ପରମାଣୁ ମିଶି ତିଆରି ହୁଏ ଲୁଣର ଗୋଟିଏ ଅଣ୍ଟ । ଅସଂଖ୍ୟ ଅଣ୍ଟ ମିଶି ହୁଏ ଲୁଣର ଗୋଟିଏ ଦାନା । ସେହି ଧାରାରେ ପୁଣି ଅମ୍ଳଜାନର ଦୁଇଟି ପରମାଣୁ ମିଶି ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଅମ୍ଳଜାନ ବାଷ୍ପର ଗୋଟିଏ ଅଣ୍ଟ । ଅସୁମାରୀ ଅଣ୍ଟ ଉଡି ବୁଲୁଛନ୍ତି ଅମ୍ଳଜାନ ବାଷ୍ପ ଭାବରେ ଆମରି ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ।

ପୁଣି ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପର ସହ ମିଶିବା ପ୍ରଣାଳୀରେ ପ୍ରଭେଦ ହେତୁ ସାଧାରଣତଃ ପାଣି, ତରଳ, ଲୁଣ କଠିନ ଓ ଅମ୍ଳଜାନ ବାଷ୍ପ ଅବସ୍ଥାରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ଆମେ ଆମ ଅଭିଜ୍ଞତାରୁ ଜାଣୁ ଯେ ଏହି ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ମିଶିବାର ପ୍ରଣାଳୀକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ବଦଳାଇ ପାରିବୁ ଯଥା ତରଳ ପାଣିରୁ ତାପ ଜାହିଁ ନେଇ ବା ଥଣ୍ଡା କରି କଠିନ ବରଫ କରିହେବ ଓ ତାପ ଦେଇ ବା

କୁକୁଡ଼ା ଛୁଆ...

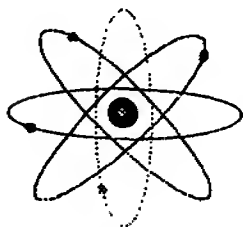
... ଥଣ୍ଡାରେ

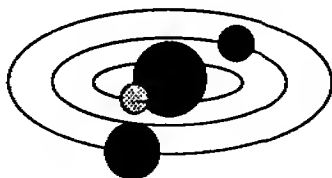
... ଉଷ୍ମରେ

ଗରମ କରି ଜଳାୟବାସ୍ତୁରେ ପରିଣତ କରିହେବ । ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ଖୁଦାଖୁଦି ହୋଇ ରହିଲେ ବସ୍ତୁ କଠିନ, ଅଳ୍ପ ଛାତିଛାତି ରହିଲେ ତରଳ ଓ ପୂରାପୂରି ଅଲଗା ରହିଲେ ବାସ୍ତୁ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବ । ଗରମ କଲେ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଆନ୍ତି ଓ ଅଣ୍ଟା କଲେ ଜାକି ହୋଇଥାନ୍ତି । ଠିକ୍ ଯେମିତି ଶୀତ କଲେ ଆମେ ଜାକିକୁକି ହୋଇ ଶୋଇପଡୁ ଓ ଗରମ ହେଲେ ଦୂରେଇ ଯାଉ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେ ବୁଝିପାରିଲେ ତାପମାତ୍ରା ବଦଳିଲେ ବସ୍ତୁର ଅବସ୍ଥା ବଦଳେ କାହିଁକି ।

ଆମେ ପରମାଣୁ କଥା ହେଉହେଉ ଅଣୁ କଥା ଗପି ଗଲେଣି । ପୁଣି ଏବେ ଫେରିଯିବା ପରମାଣୁ ପାଖକୁ । ସତରେ କ'ଣ ତେବେ ପରମାଣୁ ହିଁ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଛୋଟ ଅଂଶ ? ଏଗୁଡ଼ିକୁ ସତରଂ କ'ଣ ଆଉ ଭାଙ୍ଗିହେବ ନାହିଁ ? ନା, କଥାଟା ସତରେ ସେପରି ରୋକ୍‌ଠୋକ୍ ନୁହେଁ । ଅନେକ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷାରୁ ମଣିଷ ଏବେ ଏ ବିଷୟରେ କେତେ କଥା ଜାଣିଲାଣି । ଏବେ ଜଣାଯାଏ ଯେ ପରମାଣୁକୁ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗିହେବ ! ଭାଙ୍ଗିଲେ ଦେଖାଯିବ

ପରମାଣୁର ନୂଆ ଚିତ୍ର

... ଲିଟିଟା ସୌରଜଗତ ଭଳି

ଯେ ଏହାର ମଝିରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଓଜନିଆ ଅଂଶ ଅଛି । ଗୋଟିଏ ବଡ଼ କୋଳି ଭିତରେ ଛୋଟିଆ ମଞ୍ଜିଟି ପରି । ଏହା ହେଉଛି ନିଉକ୍ଲିଅସ୍ ବା ନାଭିକେନ୍ଦ୍ର ଓ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗୁରିପଟେ ଗ୍ରହସବୁ ବୁଲିଲା ପରି ତା' ଗୁରିପଟେ ଘୂରି ବୁଲୁଛନ୍ତି କୁନିକୁନି କଣିକାଗୁଡ଼ିଏ । ଏମାନେ ହେଲେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ।

ତଳିତ ଶତାବ୍ଦୀର ଆରମ୍ଭ ବେଳକୁ ଜଣାଗଲା ଯେ ପ୍ରାୟ ଶହେ ପ୍ରକାରର ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ପାର୍ଥକ୍ୟର ମୂଳ କାରଣ ଏହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଗୁଡ଼ିକ । ବିଭିନ୍ନ ପରମାଣୁ ଭିତରେ ବିଭିନ୍ନ ସଂଖ୍ୟାର ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଅଛନ୍ତି । କୌଣସି ଛୁଇଟି ପୃଥକ୍ ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ସଂଖ୍ୟକ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ନଥା'ନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଉଦ୍ଭଜନ ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ଅମ୍ଳଜାନ ପରମାଣୁରେ ଆଠୋଟି, ଲୁହା ପରମାଣୁରେ ଛବିଶଟି ଓ ସୁନା ପରମାଣୁରେ ଅଶୀଅଶୀଟି ଇତ୍ୟାଦି । ପରମାଣୁମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ସଂଖ୍ୟାର ତପାତ୍ ଯୋଗୁଁ ହିଁ ମୌଳିକ ବସ୍ତୁମାନଙ୍କର ଗୁଣରେ ତପାତ୍ ଦେଖାଯାଏ । ଆମର ଅତି ପରିଚିତ ବିଜୁଳିଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ସବୁ ସବୁ ତାର ଭିତରେ ଏହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ମାନଙ୍କର ଦଉଡ଼ ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ ! ସେହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଖେଳ ଶୁଦୁରା ହିଁ ଆମର ଇଲେକ୍ଟ୍ରନିକ୍ସ ପାଠ । ପ୍ରକୃତରେ ଆମ ଆଧୁନିକ ଜୀବନର ସବୁ ବୌଦ୍ଧାନିକ କଳା, କୌଶଳ ମୂଳରେ ରହିଛି ଏହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ।

ଏଇଠି ପୁଣି ମଣିଷ ମନକୁ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ଗୁଡ଼ିକୁ କ'ଣ ଭାଙ୍ଗି ହେବ ? ଖୁବ୍ ସମ୍ଭବତଃ ନା, ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍କୁ ଆଉ

ଭାଙ୍ଗି ହେବନାହିଁ । ଓହୋଃ, ଶେଷରେ ଆସି ଅନ୍ତତଃ ପ୍ରକୃତ ମୌଳିକ କଣିକାଟିଏ ମିଳିଲା !

ନାଭିରେ ମୌଳିକତାର ସର

କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ମେରା କରି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବେଙ୍ଗଳା ବୁଲୁଛନ୍ତି ସେହି ନାଭିର କଥା କ'ଣ ? ତାକୁ ଆଉ ଭାଙ୍ଗି ହେବ କି ? ହଁ, ନାଭିକୁ ମଧ୍ୟ ଭାଙ୍ଗି ହେବ । ମହୁପେଣାକୁ ହଲାଇ ଦେଲେ ଶହ ଶହ ମହୁମାଛି ଉଡ଼ି ବୁଲିଲା ପରି ନାଭିକୁ ଭାଙ୍ଗିଲେ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତି ଶହେ ଦୁଇଶହ କଣିକା । ସେଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ମୁଖ୍ୟ ହେଲେ ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରନ୍ । ଠିକ୍ ପେମିତି ବିଭିନ୍ନ ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ଅଲଗା ଅଲଗା ସଂଖ୍ୟାର ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଥାଆନ୍ତି, ସେହିପରି ବିଭିନ୍ନ ନାଭି ଭିତରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସଂଖ୍ୟାର ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରନ୍ ଥାଆନ୍ତି । ଉଦ୍‌ଜାନ ନାଭିରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ପ୍ରୋଟନ୍ ଥିବାବେଳେ, ହିଲିଅମ୍ ନାଭିରେ ଦୁଇଟି ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ଦୁଇଟି

ଉଦ୍‌ଜାନ ନାଭି

ହିଲିଅମ୍ ନାଭି

ଲୁହା, ସୁନା ଆଦି ବଡ଼ ନାଭି

ପ୍ରୋଟନ୍

ନିଉଟ୍ରନ୍

ଉଦ୍‌ଜାନ ନାଭିରେ ୧ ପ୍ରୋଟନ୍, ହିଲିଅମ୍ ନାଭିରେ ୨ ପ୍ରୋଟନ୍ ୨ ନିଉଟ୍ରନ୍, ଲୁହା, ସୁନା ଆଦି ବଡ଼ ନାଭିରେ ଅନେକ ପ୍ରୋଟନ୍-ନିଉଟ୍ରନ୍

ନିଉତ୍ରନ୍, ଲୁହା ନାଭିରେ ଛବିଶଟି ପ୍ରୋଚନ୍ ଓ ତିରିଶଟି ନିଉତ୍ରନ୍, ସୁନା ନାଭିରେ ଅଶୀଅଶୀଟି ପ୍ରୋଚନ୍ ଓ ଶହେ ଅଠରଟି ନିଉତ୍ରନ୍ ଓ ଯୁରାନିୟମ୍ ନାଭିରେ ବୟାନବେଟି ପ୍ରୋଚନ୍ ଓ ଶହେ ଛୟାଳିଶଟି ନିଉତ୍ରନ୍ ଆଆନ୍ତି । ଏଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଗୋଟିଏ ପରମାଣୁରେ ଯେତୋଟି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଥାଏ ତା'ର ନାଭିରେ ଠିକ୍ ସେତିକିଟି ପ୍ରୋଚନ୍ ରହିଥାଏ ।

ନାଭିର ଗଠନ ବିଷୟରେ ଆମ ମନରେ ମୁଖ୍ୟତଃ ଦୁଇଟି ଚିନ୍ତା ରହିଛି । ପରିସ୍ଥିତି ଅନୁସାରେ ଆମେ ଏ ଦୁଇଟି ଭିତରୁ ଗୋଟିକୁ କାମରେ ଲଗାଉ । ସେହି ଚିନ୍ତା ମାଧ୍ୟମରେ ଆମେ ନାଭିର ଗୁଣଧର୍ମ ଓ ନାଭି-ନାଭି ମଧ୍ୟରେ ଘଟୁଥିବା ବିଭିନ୍ନ ପାରସ୍ପରିକ କ୍ରିୟାକୁ ବୁଝୁ । ଗୋଟିଏ ଚିନ୍ତା ଅନୁସାରେ ପରମାଣୁ ଭିତରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବିଭିନ୍ନ ଶକ୍ତି ସ୍ତରରେ ସଜାଡ଼ିହୋଇ ରହିଥିଲା ଭଳି ପ୍ରୋଚନ୍ ଓ ନିଉତ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସଜାଇ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଚିନ୍ତା ଅନୁଯାୟୀ ପୂରା ନାଭିଟିକୁ ଗୋଟିଏ ପାଣିଠୋପା ଭାବରେ ଦେଖାଯାଏ । ତା'ର ଭିତରେ ଥିବା ପ୍ରୋଚନ୍ ଓ ନିଉତ୍ରନ୍ ଜଥା ଭୁଲିଯାଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଭିକୁ ବିଶ୍ୱରକୁ ନିଆଯାଏ । ଏହି ଚିନ୍ତା ମାଧ୍ୟମରେ ନାଭିର ବିଭାଜନକୁ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ପାଣିଠୋପା ଭାଙ୍ଗି ଦୁଇଟି ଛୋଟ ଠୋପା ହୋଇଯିବା ଭଳି ଘଟଣା ହିସାବରେ ସହଜରେ ବୁଝିହୁଏ ।

ଏହି ନାଭିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରାୟ ଅଧିକାଂଶ ସେମାନଙ୍କ ଆକୃତି ପ୍ରକୃତି ସବୁବେଳେ ବଜାୟ ରଖୁଥିଲେ ହେଁ ଅଳ୍ପ କେତେକ ଆପଣା ଛାଏଁ ଅଲଗା ନାଭିକୁ ବଦଳି ଯାଆନ୍ତି । ଯୁରାନିଅମ୍ ନାଭି ଥୋରିଅମ୍ ହୋଇଯାଏ ଓ ଥୋରିଅମ୍ ନାଭି ପାଲାଡିଅମ୍ ହୁଏ ଇତ୍ୟାଦି

ବେକେରେଲ୍

ଏବଂ

ମେରୀ ଓ ପିଅର କୁମରୀ

ଇତ୍ୟାଦି । ଉନ୍ନତ ଶତାବ୍ଦୀର ଶେଷ ତଥା ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଆରମ୍ଭ ବେଳକୁ ଜେମ୍ସ ବେକେରେଲ୍, ମେରୀ କୁମରୀ, ପିଅର କୁମରୀ ଆଦି ବିଜ୍ଞାନୀମାନେ ଏହି ଭଳି କେତେ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଆବିଷ୍କାର କଲେ । ଏହି ପ୍ରକାର ନାଭିଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ତେଜସ୍ବିୟ (ରେଡିଓଆକ୍ଟିଭ୍) ବୋଲି କହୁ । ଯାହା ଜଣା ପଡୁଛି ଯେଉଁ ନାଭିମାନଙ୍କର ନିଉଟ୍ରନ୍ ସଂଖ୍ୟା ପ୍ରୋଟନ୍ ସଂଖ୍ୟାଠାରୁ ବହୁତ ବେଶି, ସେହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେତେକ ତେଜସ୍ବିୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

ଏହାର ଗୋଟିଏ କାରଣ ହେଲା ଏହି ପ୍ରକାର ନାଭି ଭିତରେ ଥିବା କେତେଗୁଡ଼ିଏ ନିଉଟ୍ରନ୍ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ଛାଏଁ ଛାଏଁ ପ୍ରୋଟନ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହାକୁ ନାଭିର ବିଚ୍ଛେଦ (ବିଟ୍-ଡିକେ) ପ୍ରକ୍ରିୟା କୁହାଯାଏ । ନାଭିରେ ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରନ୍ ସମାନ ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିଲେ ନିଉଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ସାଧାରଣତଃ ଭାଙ୍ଗିନାହିଁ, ଫଳରେ ନାଭି ତା'ର ଅବସ୍ଥା ବଜାୟ ରଖେ । ନିଉଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗିବା ସମୟରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅତି ଛୋଟ

କଣିକା ବିଛାଡ଼ି ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଏହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମେ ବିଚା-କଣିକା ଭାବରେ ଚିହ୍ନଟ ହୋଇଥିଲେ । ଅନ୍ୟ ଅତି ଛୋଟ କଣିକାଟି ହେଲା ନିଉଟ୍ରିନୋ । ଏହା ପ୍ରାୟ ସବୁବେଳେ ଆଲୋକ ବେଗରେ ଗତି କରେ ଓ ଏହାର ବସ୍ତୁତ୍ଵ ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ । ଫଳରେ ଏହା ସବୁ ପ୍ରକାରର ବସ୍ତୁ ଦେଇ ସହଜରେ ଗୁଲିଯାଇପାରେ, ଏପରିକି ପୃଥିବୀର ଗୋଟେ ପଟେ ପଶି ଆଉପଟେ ବାହାରି ଯାଇପାରେ । ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ପରି ନିଉଟ୍ରିନୋ ମଧ୍ୟ ଆଉ ଏକ ମୌଳିକ କଣିକା; ଏହାକୁ ଆଉ ଭାଙ୍ଗି ହେବନାହିଁ । ଏହାର ବସ୍ତୁତ୍ଵ ପ୍ରକୃତରେ ଅଛି କି ନାହିଁ ଜାଣିବା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପୃଥିବୀସାରା ତନାୟନା ଗବେଷଣା ଚାଲିଛି ।

$$\bullet \quad \textcircled{\text{e}^-} \quad \circ \quad \cdot$$

$$\text{ନିଉଟ୍ରନ୍} = \text{ପ୍ରୋଟନ୍} + \text{ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍} + \text{ନିଉଟ୍ରିନୋ}$$

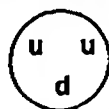
ନିଉଟ୍ରନ୍ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ପ୍ରୋଟନ୍, ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରିନୋ କଣିକା
ଦିଏ, ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବିଚା-କଣିକା ଭାବରେ ବାହାରେ ।

ନାଭିର ବିଚା-କ୍ଷୟ ଭଳି ଆଉ ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ତେଜସ୍ବିୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଏ ଦୁଇଟି ହେଉଛି ଆଲ୍‌ଫା-କ୍ଷୟ ଓ ଗାମା-କ୍ଷୟ । ଆଲ୍‌ଫା-କ୍ଷୟରେ ନାଭି ଭିତରୁ ଦୁଇଟି ନିଉଟ୍ରନ୍ ଓ ଦୁଇଟି ପ୍ରୋଟନ୍ ମିଶି ଗୋଟିଏ ଆଲ୍‌ଫା କଣିକା ଭାବରେ ବାହାରି ଆସନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଗାମା-କ୍ଷୟରେ ବିଦ୍ୟୁତ-ଚୁମ୍ବକୀୟ ରଶ୍ମି (ଗାମା ରଶ୍ମି) ଭାବରେ କେବଳ ଶକ୍ତିର ବିକିରଣ ହୋଇଥାଏ ।

କ୍ୱାର୍କ୍ କଥା

ତେବେ ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍ କ'ଣ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରିନୋ ପରି ମୌଳିକ କଣିକା? ନା, ପ୍ରାୟ କୋଟିଏ ବର୍ଷ ପୂର୍ବେ ଆମେରିକାର କେତେଜଣ ବୈଜ୍ଞାନିକ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ପ୍ରୋଟନ୍ ସହ ଅତି ଦୁର୍ବଳ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ର ସଂଘାତରୁ ଜାଣିପାରିଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରୋଟନ୍ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଆହୁରି କେତେକ ସୂକ୍ଷ୍ମ କଣିକା ରହିଛି । ଆମେରିକାର ନୋବେଲ୍ ପୁରସ୍କାର ବିଜେତା ବୈଜ୍ଞାନିକ ମରେ ଗେର୍ଲମାନ୍ ଏମାନଙ୍କ ନାଁ ଦେଇଛନ୍ତି କ୍ୱାର୍କ୍ ।

ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରନ୍ ଦୁଇପ୍ରକାରର କ୍ୱାର୍କ୍‌କୁ ନେଇ ଗଠିତ । ଏହି ଦୁଇଟି କ୍ୱାର୍କ୍ ହେଲେ ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ (u) ଓ ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ (d) ।

ପ୍ରୋଟନ୍

ନିଉଟ୍ରନ୍

ପ୍ରୋଟନ୍ ରେ ଥିବା ଦୁଇଟି ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ (u) ଓ ଗୋଟିଏ ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ (d) ଏବଂ ନିଉଟ୍ରନ୍ରେ ଦୁଇଟି ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ ଓ ଗୋଟିଏ ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ ।

କ୍ୱାର୍କ୍ (d) । ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ର ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଗୁଣ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଗୁଣର ଏକ ତୃତୀୟାଂଶ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ର ଗୁଣ ଦୁଇ ତୃତୀୟାଂଶ ଜିନ୍ଦା ଯୁକ୍ତାତ୍ମକ । କ୍ୱାର୍କ୍ଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି କଣିକାର ଭଗ୍ନାଂଶ ଗୁଣ ଥିବା ଦଶା ନାହିଁ । ଏହା ସେମାନଙ୍କର ଏକ ବିଶେଷତ୍ୱ । ଦୁଇଟି ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ ଓ ଗୋଟିଏ ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ ନେଇ ତିଆରି ହୁଏ ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ଦୁଇଟି ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ ଓ ଗୋଟିଏ ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ୍ ନେଇ ଗଠିତ ହୁଏ ନିଉଟ୍ରନ୍ ।

ଏବେ ସହଜରେ ଅନୁମାନ କରିହେଉଥିବ ଯେ ବସ୍ତୁର ମୌଳିକ ଉପାଦାନ ପ୍ରଶ୍ନ ବିଷୟରେ ଗବେଷଣା ପାଇଁ ଜାଗଜ କଲମ ଧରି ଅଙ୍କ କଷି ଉତ୍ତର ପାଇବା ଯେତିକି ଦରକାର, ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଏହି ଉତ୍ତରଗୁଡ଼ିକର ଠିକ୍ ଭୁଲ୍ ଜାଣିବା ଯେତିକି ଆବଶ୍ୟକ । ନାହିଁ ବା ପ୍ରୋଟନ୍‌କୁ ଭାଙ୍ଗି ସେମାନଙ୍କ ଭିତର କଥା ଜାଣିବା ପାଇଁ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ପ୍ରଖର ଗତିରେ ଯାଇଥିବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବା ପ୍ରୋଟନ୍‌କୁ ନାହିଁ ସହ ବାଟେଇ ଦିଆଯାଏ । ଏହି ଭଳି ଦୂତଗାମୀ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବା ପ୍ରୋଟନ୍ ପାଇବା ପାଇଁ ତ୍ୱରକ ଯନ୍ତ୍ର ବା ଆକ୍ସିଲରେଟର୍ ବ୍ୟବହାର କରାଯାଏ ।

କଣିକାମାନଙ୍କର ବେଗକୁ ବଢ଼ାଉଥିବା ଏହି ଯନ୍ତ୍ର ତିଆରି ପାଇଁ ନୂଆ ନୂଆ ଉଚ୍ଚତ ଧରଣର ଯନ୍ତ୍ରପାତି ସହିତ ବହୁତ ଟଙ୍କା ମଧ୍ୟ ଲାଗେ । ତେଣୁ ଆମେରିକା, ଯୁରୋପ ଓ ଜାପାନ ପ୍ରଭୃତି ଧନୀ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ହିଁ କେବଳ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆକ୍ସିଲରେଟର୍ ସବୁ ଅଛି । ଆମ ଦେଶରେ କଲିକତାଠାରେ ଗୋଟିଏ ଅଳ୍ପଶକ୍ତିର ଆକ୍ସିଲରେଟର୍ ପ୍ରାୟ ଦଶବର୍ଷ ହେବ କାମ କରୁଛି । ନିକଟ ଅତୀତରେ ଆଉ ତିନୋଟି ଅଳ୍ପଶକ୍ତିର ଆକ୍ସିଲରେଟର୍ ବମେ, ଦିଲ୍ଲୀ ଓ ଭୁବନେଶ୍ୱରଠାରେ କାମ କରିବା ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି । ତେବେ ସୁଖର କଥା ଆଜିକାଲି ଆମର ବୈଜ୍ଞାନିକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚତ ଦେଶମାନଙ୍କରେ ଥିବା ତ୍ୱରକ ଯନ୍ତ୍ରରେ ମିଳିତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ମାଧ୍ୟମରେ କାମ କରିବାର ସୁଯୋଗ ମିଳୁଛି । ଏହି ପ୍ରକାର ଭାବ ବିନିମୟ ଫଳରେ ଆମର ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ବିଜ୍ଞାନର ନୂଆ ନୂଆ ଦିଗ ବିଷୟରେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି ଓ ଦେଶକୁ ଫେରି ଡା' ସମୟରେ ଗବେଷଣା ଜାରି ରଖିପାରୁଛନ୍ତି ।

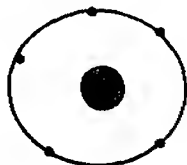
ଏହିପରି ଆମେ ଦେଖିଲେ ଯେ ପାହାଚ ପାହାଚ ଦେଇ ଆମେ ଆସି ସ୍କୁଲ ବସ୍ତୁର ତା'ର ଅଣୁ, ଅଣୁରୁ ପରମାଣୁ, ପରମାଣୁରୁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଓ ନାଭି, ନାଭିରୁ ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରନ୍ ଏବଂ ପ୍ରୋଟନ୍ ନିଉଟ୍ରନ୍ରୁ କ୍ୱାର୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ବସ୍ତୁ ଗଠନର ମୌଳିକ କଣିକା ତାଲିକାରେ ଆମେ ପାଇଲେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ନିଉଟ୍ରିନୋ ଓ ଦୁଇଟି କ୍ୱାର୍କ (ଅପ୍ ଓ ଡାଉନ୍) ।

ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନର ଅତ୍ୟଧୁନିକ ଗବେଷଣା ଅନୁଯାୟୀ ଏହିସବୁ କଣିକାଗୁଡ଼ିକୁ ମୌଳିକ କଣିକାର ପ୍ରଥମ ପରିବାର ଭାବରେ

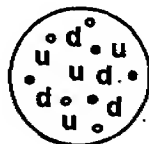
୧. ପ୍ରଥମ ପରିକଳ୍ପନା
ଅଭିଜ୍ଞ ଅଣୁ

୨. ପ୍ରୋଟନ୍-ନିଉଟ୍ରନ୍ ମୁଆଁର
ନାଭି ଓ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ର ଚକାଭଉଁରୀ

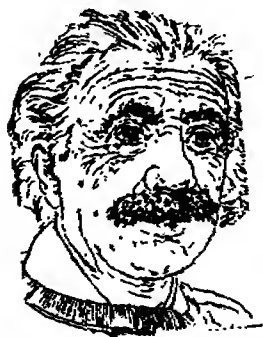
୩. ଫରୁଆ ଭିତରେ ଫରୁଆ
ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍ ଭିତରେ
କେତେ କେତେ କଣିକା

୪. ମୌଳିକ କଣିକାର କେତେ ପରିବାର

ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ନିଉଟ୍ରିନୋ, ଡାଉନ୍ କ୍ୱାର୍କ, ଅପ୍ କ୍ୱାର୍କ,
ମ୍ୟୁଅନ୍, ନିଉଟ୍ରିନୋ, ସ୍ଟ୍ରୋନ୍ କ୍ୱାର୍କ, ଚାର୍ମ୍ କ୍ୱାର୍କ,
ଟାପ୍, ନିଉଟ୍ରିନୋ, ବଟମ୍ କ୍ୱାର୍କ, ଟପ୍ କ୍ୱାର୍କ

ଧରାଯାଉଛି । ଏମାନଙ୍କୁ ଛାଡି ଆଉ ଦୁଇଟି ପରିବାର ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଦ୍ଵିତୀୟ ପରିବାରରେ ଅଛନ୍ତି ମ୍ୟୁଅର୍, ମ୍ୟୁଅର୍ର ସାଥୀ ନିଉଟ୍ରିନୋ ଏବଂ ଷ୍ଟେଞ୍ଜ ଓ ଗର୍ମ ନାମକ ଦୁଇଟି କ୍ଵାର୍କ । ସେହିପରି ତୃତୀୟ ପରିବାରଟି ଟାଏ କଣିକା, ତା'ର ସାଥୀ ନିଉଟ୍ରିନୋ ଏବଂ ବନ୍ୟ ଓ ଟେ ନାମକ ଆଉ ଦୁଇଟି କ୍ଵାର୍କଙ୍କୁ ନେଇ ଗଢ଼ା । ଗୋଟିଏ ପରିବାରରୁ ଅନ୍ୟ ପରିବାରକୁ ଗଲେ କଣିକାଗୁଡ଼ିକର ବସ୍ତୁତ୍ଵ ବଢି ବଢି ଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ୟ ସବୁ ଗୁଣରେ ସାମାନ୍ୟ ମାତ୍ର ଫରକ ଦେଖାଯାଏ । ତେଣୁ ବସ୍ତୁର ମୌଳିକତା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କଲାବେଳେ ଆମେ କେବଳ ପ୍ରଥମ ପରିବାରକୁ ଆଖିରେ ରଖିଲେ ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ । ଏଠାରେ ଏତିକି କହିରଖିଲେ ମଧ୍ୟ ଠିକ୍ ହେବ ଯେ ପ୍ରକୃତି ମୌଳିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବସ୍ତୁତ୍ଵ ଭେଦରେ କାହିଁକି ପେ ଡିନୋଟି ସ୍ତର ବା ପରିବାର ରଖିଛି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନକୁ ପାଇଲା ଭଳି ତା'ର କିଛି ଉତ୍ତର ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମିଳିନାହିଁ ।

ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ୍

ରମଣ

ଦ୍ଵାର୍ଜଗୁଡ଼ିକ କିନ୍ତୁ ବସ୍ତୁର ସର୍ବଶେଷ ମୌଳିକ କଣିକା କି ନୁହେଁ ତାହା ଏବେ ଜଣାନାହିଁ । ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଗବେଷଣାର ବିଷୟ । ହୁଏତ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ମିଳିବ ତାଙ୍କରି ଚିନ୍ତା ଓ କଳ୍ପନା ଭିତରୁ ଯେଉଁମାନେ ଆଜି କୁନିକୁନି ପିଲା । ଠିକ୍ ଯେପରି ପିଲାଦିନରୁ ମନରେ ଥିବା ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ୍ ହେଲେ ଆମ ଶତାବ୍ଦୀର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବୈଜ୍ଞାନିକ । ‘ସମୁଦ୍ର ପାଣି କିହିଁ ନାଳ ଦିଶେ ?’ର ଉତ୍ତର ଖୋଜୁ ଖୋଜୁ ଆମ ଦେଶର ଏକମାତ୍ର ବିଜ୍ଞାନ ନେତାବେଳ ପୁରସ୍କାର ବିଜେତା ଚନ୍ଦ୍ରଶେଖର ଭେଙ୍କଟ-ରମଣ ଆବିଷ୍କାର କଲେ ବିଶ୍ଵବିଖ୍ୟାତ ରମଣ-ପ୍ରଭାବ ।

ସତରେ ପ୍ରକୃତି ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର । ଏହା ଠିକ୍ ବୁଝା ଅସୁବୁଣା ଗପରେ ବୁଢ଼ାର ଜୀବନ ନାଟିକା ଖୋଜିବାବେଳେ ସାତତାଳ ପାଣି ତଳେ ସିନ୍ଦୂକ, ସିନ୍ଦୂକ ଭିତରେ ଫରୁଆ, ଆଉ ଫରୁଆ ଭିତରେ ଥିବା ଭର୍ଥର ପରି କଥା । ଗୋଟିକରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ କିଛି ବାହାରି ଚାଲିଲା ଭଳି ବସ୍ତୁର ମୌଳିକତା ଖୋଜିଲାବେଳେ ନୂଆ ନୂଆ ପ୍ରଶ୍ନ ଆସି ଠିଆ ହୁଏ ମଣିଷ ଆଗରେ । ଆଉ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଖୋଜିବାରେ ମନ, ମୁନ, ଚଈତନ ଦେଇ ମାତିଯାଆନ୍ତି ବଳେ ଖିଆଲା ମଣିଷ, ଖିଆପିଆ ଭୁଲି, ସାଙ୍ଗସାଥୀ ଭୁଲି । ହୁଏତ କେଉଁ ଶୁଭ ବେଳାରେ ଏହିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଜଣକଣଙ୍କ ଆଗରେ ଝଲସି ଉଠେ ପ୍ରକୃତି ରାଣୀର ଗୁମର କଥାରୁ ସୂତାଖିଏ । ଆନନ୍ଦରେ ନାଚି ଉଠେ ତାଙ୍କ ମନ, ଗର୍ବରେ ଫୁଲିଉଠେ ମଣିଷ ଜାତି ସେମାନଙ୍କ କାମ ପାଇଁ । ଆଜିର ପିଲାଙ୍କ ଭିତରୁ ଯେ କାହା ଭାଗ୍ୟରେ ଏ ସୌଭାଗ୍ୟ ଘଟିବ ନାହିଁ କିଏ କହିବ ! ଲୋଭା ଜେବଳ ସ୍ଵପ୍ନ ଓ ସାଧନା ।

ଜଠ ଜଗତର ବନ୍ଦନ

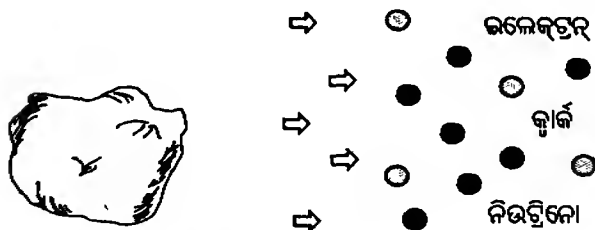
ବନ୍ଦନର ବିଭିନ୍ନତା ହିଁ ସମାଜ ତଥା ପ୍ରକୃତିର ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ।
ଘରଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବାହାର ଯାଏ ସବୁଠି ଆମେ ସମ୍ପର୍କର
ମହତ୍ତ୍ୱ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥାଉଁ । ସେଥିପାଇଁ ତ ମା'ର ମମତା ଓ ମଣିଷ
ମଣିଷ ଭିତରେ ସେହୁ, ପ୍ରେମର ଜୟଗାନ କରି ପୃଥିବୀର ସବୁ
ସାହିତ୍ୟ, ସବୁ ଭାବ୍ୟ ମହିୟାନ ହୋଇଛନ୍ତି । ଘରର ଲୋକଙ୍କ
ମଧ୍ୟରେ ସେହୁ ଶ୍ରଦ୍ଧା ହିଁ ସେମାନଙ୍କର ଶାନ୍ତି ଓ ପ୍ରଗତିର ମୂଳ
ପ୍ରେରଣା । ଗାଁ ଗାଁ ଭିତରେ ହେଉ ବା ଦେଶ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ
ହେଉ କଥାଟା ପ୍ରାୟ ଠିକ୍ ସେୟା । ପ୍ରତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଦିକା,
ସହାନୁଭୂତି, ସହଯୋଗର ଭାବନା ଯେତେ ଅଧିକ ସମାଜର ତତ୍ତ୍ୱାବଳି
ଅବସ୍ଥା ସେତେ ଶାନ୍ତ ଓ ଉନ୍ନତ । ସଂସ୍କୃତିର ଅଭାବରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ
କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଶାନ୍ତି ଓ ବିଶୃଙ୍ଖଳା ହିଁ ସାର ହୁଏ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲେ
ମଧ୍ୟ ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ମଣିଷ ସମାଜ ଭଳି ପ୍ରକୃତିର ନିର୍ଜୀବ
ଜଗତରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ସଂସ୍କୃତିର ଏକ ସୁନ୍ଦର ସଂଯୋଜନା ରହିଛି ।

ଆମେ ସିନା ଆମ ପରାକ୍ଷାଗାରରେ ବସୁକୁ ବାଡେଇ ଭାଙ୍ଗି
ମୌଳିକତାର ସ୍ତର ଖୋଜି ଚାଲିଛେ । ପ୍ରକୃତି କିନ୍ତୁ ଭାଙ୍ଗେନାହିଁ;
ଗଢ଼େ । ଯେବେ ବି ଭାଙ୍ଗେ ଅନ୍ୟକିଛି ଗଢ଼ିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ
ହିଁ ଭାଙ୍ଗେ । ଗଢ଼ିବାରେ ହିଁ ତା'ର ସଉକ । ପ୍ରକୃତିର ଏହି ଗଢ଼ିବା
ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆଜି ମଣିଷ ପାଖରେ ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଧରା
ପଡ଼ିଯାଇଛି କହିଲେ ଭୁଲ ହେବନାହିଁ । ସାଧନା ପାଖେ ପାଖେ

ସିଦ୍ଧି; ଏହାହିଁ ଦୁନିଆର ନିୟମ । ମଣିଷ ଦୁଃଖି, ବିବେକ ଓ ନିଷ୍ଠା
ଦେଇ ଯାହା ଖୋଜିଛି, ତାହା ପାଇଛି । ଭଗବତରେ ପରା ଅଛି

“ଏ ମନ ପାଞ୍ଚୁଥାଇ ଯାହା,
କାଳେ ପ୍ରାପତ ହୁଏ ତାହା ।”

ଆମେ ତ ବସ୍ତୁର ମୂଳ ଉପାଦାନ ଖୋଜି ଖୋଜି ଯାଇ
କ୍ୱାର୍ଟ୍, ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ନିଉଟ୍ରିନୋ ଇତ୍ୟାଦି ମୌଳିକ କଣିକା ସ୍ତରରେ
ପହଞ୍ଚିଛେ । ଆମେ ସିନା ବସ୍ତୁକୁ ଭାଙ୍ଗି ଭାଙ୍ଗି ସେପାଏ ଗୁଲିଗଲେ,
କିନ୍ତୁ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଉଛି ଏହି ସୂକ୍ଷ୍ମ କଣିକାଗୁଡ଼ିକୁ ଖଞ୍ଜି ଏ ବିଚିତ୍ରତା
ଭରା ବସ୍ତୁ-ଜଗତ ଗଢ଼ା ହେଲା କିପରି ? ପ୍ରକୃତିର ଏହି ରଚନା
ଶୈଳୀ ଆମର ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଲୋଚନାର ବିଷୟ । ଗଢ଼ିବାର ରାସ୍ତା,

ଭାଙ୍ଗିତ ଦେଲି . . .

ଏବେ ଗଢ଼ିବି କିପରି ? ? ?

ଭାଙ୍ଗିବା ରାସ୍ତାର ଓଲଟା । ତେଣୁ ଆମର ଏହି ଆଲୋଚନା ଆରମ୍ଭ
କରିବା ଯେଉଁଠି ପୂର୍ବ ଅଧ୍ୟୟ ଶେଷ କରିଥିଲେ; କ୍ୱାର୍ଟ୍‌ମାନଙ୍କ ଠାରୁ ।

ବର୍ଷ ବଳର କରାମତି

କ୍ୱାର୍ଜ୍ ଓ ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ୍‌ମାନଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ି ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍, ପାଇଅନ୍ ଆଦି କଣିକା ଗଢ଼ା ହେବାର କାହାଣୀ ବେଶୀ ଦିନର ନୁହେଁ । ଏଇମାତ୍ର କୋଡ଼ିଏ, ତିରିଶ ବର୍ଷ ହେବ (ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଷଷ୍ଠ ଓ ସପ୍ତମ ଦଶକରେ) କଣିକାଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରତିକଣିକା (ଆଣ୍ଟିପାର୍ଟିକଲ୍) ବିଷୟରେ ଆମର ଧାରଣା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି । କ୍ୱାର୍ଜ୍ ଓ ପ୍ରତି-କ୍ୱାର୍ଜ୍‌ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆକର୍ଷଣକୁ କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ମାଧ୍ୟମରେ ବୁଝିବାର ନୂଆ ରାସ୍ତା ଆମକୁ ଦେଖାଇଲେ ମରେ ଗେଲ୍‌ମାନ୍ ଓ ଫିଙ୍ଗ୍, ୧୯୭୨ ମସିହାରେ । ଏହି ତତ୍ତ୍ୱର ନାମ ରହିଛି କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ଡ୍ରୋମୋ-ଡାଇନାମିକ୍ସ ବା କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ବର୍ଣ୍ଣ ଗତିତତ୍ତ୍ୱ ।

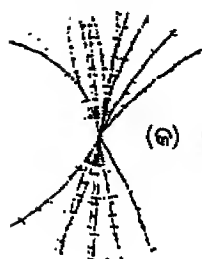
କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ଗତିତତ୍ତ୍ୱରେ ମୂଳକଥା ଏହି ଯେ ମୌଳିକ ପ୍ରୋଟନ୍ ନିଉଟ୍ରନ୍ ଆଦି କଣିକାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଆକର୍ଷଣ ସୃଷ୍ଟି ହୁଏ ଆଉ ଏକ କଣିକା ମାଧ୍ୟମରେ । ଆକର୍ଷିତ ହେଉଥିବା କଣିକାମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଅହରହ ଆଦାନ-ପ୍ରଦାନ ହେଉଥାଏ ଏହି କଣିକାଟି । ଠିକ୍ ଯେପରି ପିଲାଟି ବାପା, ମା'ଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଏ କୋଳରୁ ସେ କୋଳକୁ

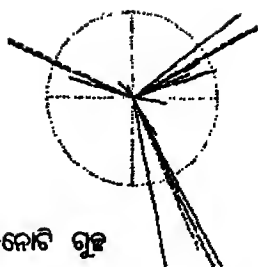
ତେଜ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କକୁ ନିବିଡ଼ କରେ ବା ଉପହାରର ଆଦାନ ପ୍ରଦାନ ବନ୍ଧୁତ୍ତ୍ୱକୁ ଦୃଢ଼ କରେ । କ୍ୱାର୍ଜ୍ ଓ ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ୍ମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି କରୁଥିବା ଏହି କଣିକାଟିର ନାମ ଗୁଅନ୍ । ଇଂରାଜୀରେ ଗୁ ଶବ୍ଦର ଅର୍ଥ ଅଠ । କ୍ୱାର୍ଜ୍ ଓ ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ୍ମାନଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜ ସହ ଅଠ ଭଳି ବାନ୍ଧି ରଖୁଥିବାରୁ ଏହି କଣିକାର ନାମ ଦିଆଯାଇଛି ଗୁଅନ୍ ।

ଏଠାରେ “ବର୍ଣ୍ଣ” ଶବ୍ଦ ଆସିଲା କାହିଁକି ? କଥାଟା ହେଲା ଏହିପରି । ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍, ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଆଦିଙ୍କର ଅବସ୍ଥିତି ସିଧା ସଳଖ ଜାଣିହୁଏ । କିନ୍ତୁ କ୍ୱାର୍ଜ୍, ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ୍ମାନଙ୍କୁ ଏକୃଚିଆ ଅବସ୍ଥାରେ ଧରିହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍ ଗୁଡ଼ିକୁ ଭାଙ୍ଗିଲେ ବି କ୍ୱାର୍ଜ୍ ବାହାରି ପଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ । ସତେ ଯେପରି ଚିରନ୍ତନ ବନ୍ଧନ ହିଁ ସେମାନଙ୍କ କଫଳ ଲିଖନ ! ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଭାଙ୍ଗିବା ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା କ୍ୱାର୍ଜ୍ଗୁଡ଼ିକ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ଅନ୍ୟ କଣିକାରେ ରୂପାନ୍ତରିତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହି ନୂଆ କଣିକାଗୁଡ଼ିକ ଏକ ବା ଅଧିକ ଗୁଡ଼ ରୂପରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିଗରେ ବାହାରିଯିବେ ବୋଲି ହିସାବରୁ ଜଣା ପଡ଼ିଲା । ସତକୁସତ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ଏହା ହିଁ ଦେଖାଗଲା ଏବଂ ଏହି କଣିକା ଗୁଡ଼ଗୁଡ଼ିକର ଗତି, ବେଗ ଓ ଦିଗରୁ ହିଁ କ୍ୱାର୍ଜ୍ଗୁଡ଼ିକର ଅସ୍ଥିତ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଧାରଣା ଦୃଢ଼ ହୋଇଛି ।

କ୍ୱାର୍ଜ୍, ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ୍ଗୁଡ଼ିକ ଗୁଅନ୍ ସହାୟତାରେ ଯୋଡ଼ି ହୋଇ ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍ ଓ ପାଇଅନ୍ ଆଦି କଣିକା ଗଠନ କରନ୍ତି । ଏହି ବଡ଼ କଣିକା ଭିତରେ ଅଟକି ରହୁଥିବା ବଳକୁ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନୀମାନେ “ବର୍ଣ୍ଣ ବଳ” ବୋଲି ନାଁ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ

(କ) ଦୁଇଟି ଗୁଡ଼

(ଖ) ତିନୋଟି ଗୁଡ଼

ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଭାଙ୍ଗିଲେ କ୍ୱାର୍କଗୁଡ଼ିକ ଯୋଡ଼ିହୋଇ ଅନ୍ୟ କଣିକା ଗଢ଼ନ୍ତି ଓ ଗୁଡ଼ ରୂପରେ ବାହାରିଯାଆନ୍ତି ।

କ୍ୱାର୍କଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ତିନୋଟି ବର୍ଣ୍ଣଯୁକ୍ତ କଣିକା ବୋଲି ଧରା ଯାଉଥିବା ବେଳେ ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଆଦି କଣିକା ବର୍ଣ୍ଣହୀନ । ଭଗ୍ନାଂଶ ଗୁର୍ଜ ସହିତ ତିନୋଟି ରଙ୍ଗ ଧାରଣ କରିବା କ୍ୱାର୍କମାନଙ୍କର ଆଉ ଏକ ବିଶେଷତ୍ୱ । ବର୍ଣ୍ଣ ବଳ ବା ରଙ୍ଗ ବଳ ଆମର ପରିଚିତ ବିଦ୍ୟୁତ୍-ଚୁମ୍ବକୀୟ ବଳ ବା ମହାକର୍ଷଣ ବଳଠାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଥିବାରୁ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ନାଁ ଦେବା ଦରକାର ପଡ଼ିଲା । ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ସୁଦୂରୀଆ ନାଁ ହିସାବରେ “ବର୍ଣ୍ଣ ବଳ” ନାଁଟି ଦିଆଯାଇଛି । ବିଷୟଟି ମଜାଳିଆ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜଟିଳ ଓ ଗଭୀର ଗବେଷଣାର ଫଳ । ତେଣୁ ମନଛୁଆଁ ନାଁଟିଏ ଥିଲେ ହୁଏତ ଗବେଷକ ଓ ପାଠକର ମନ ଅନ୍ତତଃ ମୁହୁର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ହାଲୁକା ହେବ !

ଏଠି ଅବଶ୍ୟ କହି ରଖିବା ଉଚିତ ହେବ ଯେ କ୍ୱାର୍କ କଣିକାଗୁଡ଼ିକର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଗୁର୍ଜ ଅଛି । ଅର୍ଥାତ୍, ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବିଦ୍ୟୁତ୍-ଚୁମ୍ବକୀୟ ବଳ (ଆକର୍ଷଣ ଓ ବିକର୍ଷଣ) ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ଏହି ବଳ କ୍ୱାର୍କ, ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍କଗୁଡ଼ିକୁ ବାନ୍ଧି ପ୍ରୋଟନ୍ ଆଦି କଣିକା

ଗଠନ କରିବାରେ କୌଣସି ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରେନାହିଁ । କ୍ୱାର୍ଜମାନଙ୍କୁ ମିଶେଇ ବର୍ଣ୍ଣହୀନ କଣିକା ଗଢିବା କେବଳ ବର୍ଣ୍ଣ ବଳର ହିଁ କରାମତି । ବିଦ୍ୟୁତ୍-ଦୁମଜାୟ ବଳର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣ ବଳର ଶକ୍ତି ତୁଳନାରେ ବହୁତ କ୍ଷୀଣ ।

କ୍ୱାର୍ଜ ଓ ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ ଯୋଡ଼ିହୋଇ କେଉଁ ବଳ ଦ୍ୱାରା ଓ କିପରି ନିଭତ୍ତନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଆଦି କଣିକା ଗଢୁଛନ୍ତି ଆମେ ଏବେ ତାହା ବୁଝିଲେ । ଖାଲି ମନେ ରଖିବା କଥା ଯେ ପ୍ରୋଟନ୍ ଭିତରେ ତିନୋଟି କ୍ୱାର୍ଜ (ଦୁଇଟି ଅପ୍, ଗୋଟିଏ ଉପନ୍), ନିଭତ୍ତନ୍ ଭିତରେ ତିନୋଟି କ୍ୱାର୍ଜ (ଦୁଇଟି ଉପନ୍ ଓ ଗୋଟିଏ ଅପ୍) ଓ ପାଇଅନ୍ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ କ୍ୱାର୍ଜ ଓ ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜ ଅଛନ୍ତି । ସବୁବେଳେ କ୍ୱାର୍ଜ ଓ ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍ଜଗୁଡ଼ିକର ବିଦ୍ୟୁତ୍-ଭାର୍ଜ ମିଶି ସେମାନେ ଗଠନ କରୁଥିବା କଣିକାର ଭାର୍ଜ ସହ ସମାନ ହେବା ଚରକାର । ଦ୍ୱିତୀୟତଃ କ୍ୱାର୍ଜଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଣ୍ଣଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଳେ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ପ୍ରୋଟନ୍, ପାଇଅନ୍, ନିଭତ୍ତନ୍ ଆଦି କଣିକା ବର୍ଣ୍ଣହୀନ । ତେଣୁ କ୍ୱାର୍ଜଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ଏକ୍ସଟିଆ ଦେଖିପାରୁ ନଥିବା ବେଳେ ପ୍ରୋଟନ୍ ଭତ୍ୟାଦିଙ୍କୁ ଦେଖିପାରୁଛୁ । କଣିକାର ବର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ଦେଖାଯିବ ନାହିଁ, ବର୍ଣ୍ଣ ନଥିଲେ ଦେଖାଯିବ; କି ଓଲଟା କଥା !

ଅଣୁର ସଂଯୋଜନା

ବର୍ଣ୍ଣମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ହେଲା ନିଭତ୍ତନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍‌ଙ୍କୁ ଯୋଡ଼ି ନାଭି ତିଆରି ହେଉଛି କିପରି ? ବାହାଘର ଭଳି ବିଭିନ୍ନ ସାମାଜିକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟସ୍ଥି ଆସାନ୍ତି । କ୍ୱାର୍ଜମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗୁଅନ୍

ପରି ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ନିଉଟ୍ରନ୍ ଓ ପ୍ରୋଟନ୍ ମଧ୍ୟରେ ପାଇଥନ୍ ହିଁ ଏହି ମଧ୍ୟସ୍ଥିର ଅଭିନୟ କରେ । ନିଉଟ୍ରନ୍‌ରୁ ପ୍ରୋଟନ୍‌କୁ ଓ ପ୍ରୋଟନ୍‌ରୁ ନିଉଟ୍ରନ୍‌କୁ ଡେଇଁ ପାଇଥନ୍ ପ୍ରୋଟନ୍-ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍-ନିଉଟ୍ରନ୍ ଓ ପ୍ରୋଟନ୍-ନିଉଟ୍ରନ୍ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣ ସୃଷ୍ଟି କରେ । ଏହି ଆକର୍ଷଣ ଯୁକ୍ତସ୍ୱର୍ଯ୍ୟଧାରୀ ପ୍ରୋଟନ୍-ପ୍ରୋଟନ୍ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବିଦ୍ୟୁତ୍-ରୁଦ୍ଧକାୟ ବିକର୍ଷଣଠାରୁ ଅଧିକ । ତେଣୁ ନାଭିଗୁଡ଼ିକ ବାନ୍ଧିହୋଇ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ରହିପାରନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ସଂଖ୍ୟାର ନିଉଟ୍ରନ୍ ଓ ପ୍ରୋଟନ୍‌କୁ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ନାଭି ଗଠିତ ହୋଇଛି । ପ୍ରୋଟନ୍ ସଂଖ୍ୟା ଅନୁଯାୟୀ ନାଭିର ଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଥାଏ ।

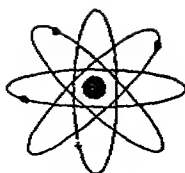

ଥରେ ଯୁକ୍ତ ଗୁଣବିଶିଷ୍ଟ ନାଭିଗୁଡ଼ିକ ତିଆରି ହୋଇ ଗଲାପରେ ଏମାନଙ୍କୁ ନେଇ ପରମାଣୁ ଗଠନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରକୃତିକୁ ବିଶେଷ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ପଡ଼ି ନଥିବ । କାରଣ ଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ଓ ବିଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ପରସ୍ପରକୁ ଆକର୍ଷଣ କରନ୍ତି ଓ ଏହି ଆକର୍ଷଣକୁ ଉପଯୋଗ କରି ସେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାୟୀ ଜିନିଷ ତିଆରି କରିହେବ, ଏକଥା ପ୍ରକୃତିକୁ ଅଛପା ନୁହେଁ । କଥାଟା କିନ୍ତୁ ଏତେ ସିଧା ସଳଖ

ହୁଏ । ଖାଲି ଗୋଟିଏ ଯୁକ୍ତ ଶ୍ରେଣୀ ଓ ଗୋଟିଏ ବିଯୁକ୍ତ ଶ୍ରେଣୀକୁ ପାଖାପାଖି ରଖିଦେଲେ ତ ହୁଏ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଚାଣିହୋଇ ଆସି ବାଡ଼େଇ ହୋଇଯିବେ । ସ୍ବାୟା ଜିନିଷଟିଏ ହେବ କିପରି ? ଏଇଠି ପ୍ରକୃତି ଶୃଙ୍ଖଳା କାମଟି କରିଛି । ଯୁକ୍ତ ଶ୍ରେଣୀ ଥିବା ଓଜନିଆ ନାଭିକୁ ମଝିରେ ରଖି ତା' ଗୁରୁପଟେ ବିଯୁକ୍ତ ଶ୍ରେଣୀ ବିଶିଷ୍ଟ ହାଲୁକା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ଘୂରାଇ ରଖିଛି । ଏହି ଭାବରେ ସେ ଶ୍ରେଣୀ ବିହୀନ ପରମାଣୁ ତିଆରି କରିଛି । ଆମେ ଆଗରୁ ଦେଖିଛେ ଯେ କ୍ବାର୍ଟ୍‌ମାନଙ୍କର ରଙ୍ଗାନ “ଶ୍ରେଣୀ” ରହିଛି; କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ କଣିକାଗୁଡ଼ିକର ରଙ୍ଗାନ ଶ୍ରେଣୀ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେମିତି ଏଠି ନାଭି ଓ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଶ୍ରେଣୀ ଅଛି; କିନ୍ତୁ ପରମାଣୁର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଶ୍ରେଣୀ ନାହିଁ ।

ପରମାଣୁ ଗଠନର ଏକ ଆପାତତଃ ନମୁନା ହେଲା ଆମ ସୌରଜଗତର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗୁରୁପଟେ ଗ୍ରହମାନଙ୍କର ଗତି । ଏ ଦୁଇ ଉଦାହରଣ ‘ମଧ୍ୟରେ ତପାତ୍ ଏତିକି ଯେ ପରମାଣୁ ଭିତରେ ନାଭି-ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଆକର୍ଷଣ ବିଦ୍ୟୁତ୍-ବୁଲ୍‌କୀୟ ଶକ୍ତି ଜନିତ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଓ ଗ୍ରହମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣ ମହାକର୍ଷଣ ବଳରୁ ମିଳିଥାଏ । ସୌରଜଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଗୁଡ଼ିକ ଗତିଶୀଳ ନହୋଇ ସ୍ଥିର ରହିଥିଲେ ସେମାନେ ଯାଇ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେହରେ ବାଡ଼େଇ ହୋଇ ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥାଆନ୍ତେ; ସୌରଜଗତ ବୋଲି କିଛି ନଥା’ନ୍ତା ।

ପରମାଣୁ ହେଉ ବା ସୌରଜଗତ ହେଉ, ପ୍ରତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସ୍ବାୟତ୍ ଆଣିବା ପାଇଁ “ଗତି”କୁ ପ୍ରକୃତି କିପରି ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିଛି, ଭାବିଲେ ବହୁତ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । ଗତିବିନା

ସୌରଜଗତରେ . . .

ପରମାଣୁରେ . . .

ସାଇକେଲରେ . . .

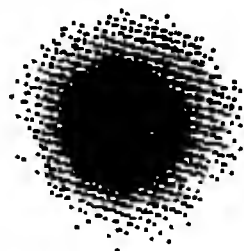
ଗତି ହିଁ ସାୟିତ୍ବର ଗୁଣିକାଟି ।

ଏସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାୟିତ୍ବ ଅସମ୍ଭବ; ଠିକ୍ ଯେପରି ଗତି ବିନା ସାଇକେଲ ଭରସାମ୍ୟ ହରେଇ ପଡ଼ିଯାଏ ।

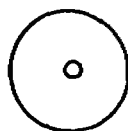
ପ୍ରକୃତି କୋଳରୁ ସାଧାରଣତଃ ଆମେ ବୟାନବେ ପ୍ରକାରର ପରମାଣୁ ପାଇଥାଉ; ଉଦ୍ଭଜନ ଠାରୁ ଯୁରାନିୟମ ଯାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଗୁର୍ଜବିହୀନ । ଏମାନଙ୍କର ନାଭିଗୁଡ଼ିକରେ ଯେତିକି ଯୁକ୍ତ ଗୁର୍ଜ ଥାଏ ଠିକ୍ ସେତିକିଟି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଏଥିରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ସଜାହୋଇ ଘୂରିବୁଲନ୍ତି । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ, ଉଦ୍ଭଜନ ପରମାଣୁରେ ଗୋଟିଏ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ନାଭିରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରୋଟନ୍ । ଯୁରାନିୟମ୍ ପରମାଣୁରେ ୯୨ଟି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଓ ନାଭିରେ ୯୨ଟି ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ୧୪୬ଟି ନିଉଟ୍ରନ୍ ଅଛନ୍ତି ।

ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ନାଭି ଗୁରିପଟେ ଗ୍ରହ-ଗ୍ରହାଣୁପୁଞ୍ଜ ପରି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କକ୍ଷରେ ଘୂରିବୁଲିବାଟା ସେମାନଙ୍କ ଗତିର ସଠିକ୍ ବର୍ଣ୍ଣନା ନୁହେଁ । କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁସାରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ନାଭିଠାରୁ ଯେ କୌଣସି ଦୂରତାରେ ରହିବାର ସମ୍ଭାବନା ଅଛି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ

ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦୂରତ୍ବରେ ରହିବାର ସମ୍ଭାବନା ଖୁବ୍ ବେଶି । ଏହି ସର୍ବାଧିକ ସମ୍ଭାବନା ଦୂରତ୍ବର ରାସ୍ତାକୁ ହିଁ ଆମେ ତା'ର କକ୍ଷ ବୋଲି ଧରି ନେଉଛୁ । ତେଣୁ ନାଭିଟିକୁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବାଦଲ ଘେରି ରହିଛି ବୋଲି ଜେଟେକ କହିଥାଆନ୍ତି ।

ନାଭିକୁ ଘେରି ରହିଥିବା
ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବାଦଲ

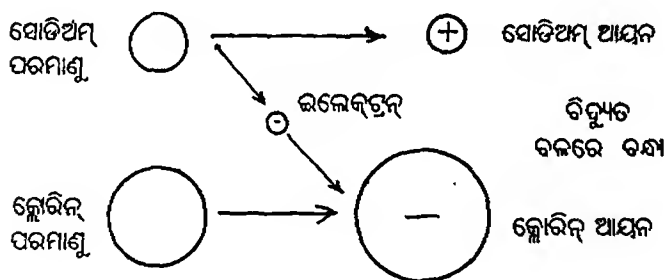

ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌କୁ ଭେଟିବାର
ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ଭାବନାର
ଦୂରତା ହିଁ ତା'ର କକ୍ଷପଥ

ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ର ପ୍ରକୃତ ଅବସ୍ଥିତି ଯାହା ହେଲେ ବି ପ୍ରତି ପରମାଣୁରେ ତା'ର ସଂଖ୍ୟା ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟେକକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାସାୟନିକ ଗୁଣ ଦେଇଥାଏ । କିଛି ପରମାଣୁ ଅଧିକ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲାବେଳେ ଆଉ ଜେଟେକ ପରମାଣୁ କିଛି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଛାଡିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକାର ଗୁଣ ଯୋଗୁ ହିଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟକ ପରମାଣୁ ମିଶି ଅଣୁ ଗଠନ କରିଥାଆନ୍ତି । ମୌଳିକ ବଳ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଭିନ୍ନ କଲେ ଅଣୁ ଗଠନ ମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ-ଭିନ୍ନଭାବେ ବଳ ଯୋଗୁ ହିଁ ହୋଇଥାଏ ।

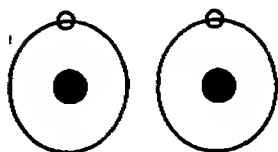
ଲୁଣର ଅଣୁ ଉଦାହରଣ ନେଇ ଦେଖାଯାଉ । ଗୋଟିଏ ସୋଡିଅମ ପରମାଣୁ ଓ ଗୋଟିଏ କ୍ଲୋରିନ୍ ପରମାଣୁ ମିଶି ଏହି

ଅଣୁ ତିଆରି ହୋଇଥାଏ । ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରମାଣୁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଗୁଣବିଜ୍ଞାନ । କିନ୍ତୁ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୋଡିଅମ୍ ପରମାଣୁ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଟିଏ ଛାଡି ଦେଇ ଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ଧାରଣ କରେ । କ୍ଲୋରିନ୍ ପରମାଣୁ ସେହି ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଟିକୁ ନେଇ ବିଯୁକ୍ତ ଗୁଣଯୁକ୍ତ ହୁଏ । ପରମାଣୁର ଗୁଣଯୁକ୍ତ ଅବସ୍ଥାକୁ 'ଆୟନ' କୁହାଯାଏ । ଯୁକ୍ତ ଗୁଣଧାରୀ ସୋଡିଅମ୍ ଆୟନ ଓ ବିଯୁକ୍ତ ଗୁଣ ବିଶିଷ୍ଟ କ୍ଲୋରିନ୍ ଆୟନ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ବଳଦ୍ୱାରା ପରସ୍ପରକୁ ଆକର୍ଷଣ କରନ୍ତି । ଫଳରେ ସୋଡିଅମ୍ କ୍ଲୋରାଇଡ୍ ବା ଲୁଣର ଅଣୁଟିଏ ତିଆରି ହୁଏ ।

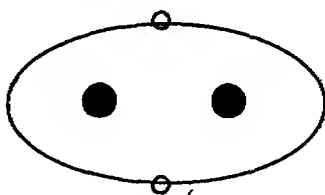

ସେହିପରି ଦୁଇଟି ଉଦ୍ଭଜାନ ପରମାଣୁ ମିଶି ଉଦ୍ଭଜାନ ଅଣୁଟିଏ ତିଆରି କରନ୍ତି । ତଦ୍ୱାରା ହେଲା ଯେ ଉଦ୍ଭଜାନ ପରମାଣୁ ଦୁଇଟି ନିଜ ନିଜର ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌କୁ ପୂରାପୂରି ଅନ୍ୟ ପରମାଣୁକୁ ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ବରଂ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଦୁଇଟିକୁ କୋଠ ସମ୍ପତ୍ତି ଭଳି ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ ସମୟ ଭିତ୍ତିରେ ଭାଗ କରିଥା'ନ୍ତି । ଦୁଇ ପରମାଣୁରୁ ଆସିଥିବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଦୁଇଟି କିଛି ସମୟ ଗୋଟିଏ

ପରମାଣୁ ସହ ରହିଲେ ସେତିକି ସମୟ ଅନ୍ୟ ପରମାଣୁ ସହ ରହନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦ୍ଵାରା ଉଦଜାନ ଅଣୁଟିର ସ୍ଵାୟତ୍ତ୍ଵ ସମ୍ଭବ ହୁଏ । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ବଳ ହିଁ ବନ୍ଧନର ସୂତ୍ର ଯୋଗାଏ । ଏହି ବନ୍ଧନକୁ ସହଯୋଗୀ ଶୃଙ୍ଖଳ (କୋଭାଲେଣ୍ଟ ବଣ୍ଡିଙ୍ଗ) କୁହାଯାଏ ।

ଦୁଇଟି ଅଲଗା ଉଦଜାନ
ପରମାଣୁରେ ନିଜସ୍ଵ
ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍

ଉଦଜାନ ଅଣୁରେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍
ଦୁଇଟି କୋଠ ସମ୍ପତ୍ତି

ଏହିପରି ଭାବରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସଂଖ୍ୟକ ପରମାଣୁ ମିଶି ବିଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥର ଅଣୁ ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି । ଜଳର ଅଣୁରେ ଦୁଇଟି ଉଦଜାନ ଓ ଗୋଟିଏ ଅମ୍ଳଜାନ ପରମାଣୁ ରହିଛି । ମିଥେନ୍ ଗ୍ୟାସର ଅଣୁରେ ଗୋଟିଏ ଅଙ୍ଗାର ପରମାଣୁ ଓ ଚାରୋଟି ଉଦଜାନ ପରମାଣୁ ଆସନ୍ତି । ଗନ୍ଧକାମ୍ଳ ଅଣୁରେ ଦୁଇଟି ଉଦଜାନ, ଗୋଟିଏ ଗନ୍ଧକ ଓ ଚାରୋଟି ଅମ୍ଳଜାନ ପରମାଣୁ ରହିଥାଆନ୍ତି । ଛଅଟି ଅଙ୍ଗାର ପରମାଣୁ, ଚାରୋଟି ଉଦଜାନ ପରମାଣୁ ଓ ଛଅଟି ଅମ୍ଳଜାନ ପରମାଣୁ ମିଶି ଗୋଟିଏ ଶର୍କରା ବା ଗ୍ଲୁକୋଜର ଅଣୁ ହୁଏ ।

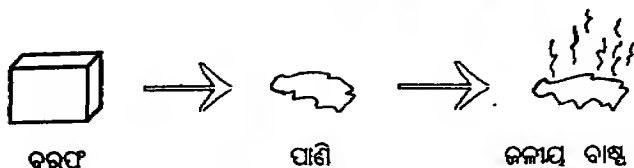
ଏଠି ଆଉ ଏକ ବଡ଼ କଥା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା ଉଚିତ । କିଛି ପରମାଣୁ ମିଶି ଅଣୁ ଗଢ଼ନ୍ତି ସତ, କିନ୍ତୁ ସେହି

ଅଶୁରୁଗୁଡ଼ିକର ଗୁଣ ଧର୍ମ ମୂଳ ପରମାଶୁରୁଗୁଡ଼ିକର ଗୁଣ ଧର୍ମ ସହ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମାନ ରହୁଥିବା ବେଳେ ଅନ୍ୟ କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରାପୁରି ଅଲଗା ହୁଅନ୍ତି । ଯେଉଁଠି ସମାନ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ମୌଳିକ ବସ୍ତୁ ଏବଂ ଯେଉଁଠି ଅଲଗା ସେଗୁଡ଼ିକୁ ପୌରିକ ବସ୍ତୁ କୁହାଯାଏ । ଉଦଜାନ, ଅମ୍ଳଜାନ, ସୋଡ଼ିଅମ୍, ଅଙ୍ଗାର ଲୁହା ଇତ୍ୟାଦି ମୌଳିକ ବସ୍ତୁ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ଅଙ୍ଗାରକାମ୍ଳ, ଲୁଣ, ପାଣି, ଶର୍କରା ଇତ୍ୟାଦି ପୌରିକ ବସ୍ତୁର ଉଦାହରଣ । ପ୍ରାକୃତିକ ଭାବରେ ମିଳୁଥିବା ମୌଳିକ ବସ୍ତୁର ସଂଖ୍ୟା ମାତ୍ର ବୟାନବେ । କିନ୍ତୁ ପୌରିକ ବସ୍ତୁର ସଂଖ୍ୟା ଅସୁମାନ୍ୟ ।

ଅଶୁରୁ ସ୍ଥଳ ବସ୍ତୁ

ଅଶୁ ଗଠନ ପରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ପୁଣି ଏକାଠି ହୋଇ ସ୍ଥଳ ବସ୍ତୁ ଗଠନ କରନ୍ତି । ଅଶୁ-ଅଶୁ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଧନର ଦୃଢ଼ତା ଅନୁପାତରେ ସ୍ଥଳ ବସ୍ତୁଟି ସାଧାରଣ ଗ୍ରାପ ଓ ତାପରେ କଠିନ, ତରଳ ବା ବାଷ୍ପୀୟ ଅବସ୍ଥାରେ ରହେ । କଠିନ ପଦାର୍ଥର ଅଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବନ୍ଧନର ଶକ୍ତି ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ; ବାଷ୍ପୀୟ ପଦାର୍ଥରେ ସବୁଠାରୁ କମ୍ ଓ ତରଳ ପଦାର୍ଥରେ ମଝିମଝିଆ । ପୁଣି ଗ୍ରାପ ଓ ତାପର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଲେ ବସ୍ତୁଟିର ଅବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟେ । ଠିକ୍ ଯେପରି ବାୟୁମଣ୍ଡଳୀୟ ଗ୍ରାପ ଓ ସାଧାରଣ ତାପରେ ଜଳ ତରଳ ଅବସ୍ଥାରେ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତାପ କମିଲେ ଏହା କଠିନ ବରଫ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସେ ଓ ତାପ ବଢ଼ି ଶହେ ଡିଗ୍ରୀ ସେଲ୍‌ସିଅସ୍ ହେଲେ ଏହା ବାଷ୍ପୀୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ଯାଏ । ଯବକ୍ଷାରଜାନ, ଉଦଜାନ

ଇତ୍ୟାଦି ସାଧାରଣତଃ ବାସ୍ତବ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ଓ କମ୍ ତାପରେ ତରଳ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଥାଆନ୍ତି ।

ଖୁଦାଖୁଦି ଅଣୁ

ଅଳ୍ପ ଛତାରେ ଅଣୁ

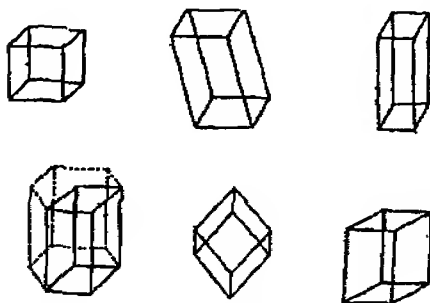

ଅତି ଛତାରେ ଅଣୁ

ଆମକୁ ମନେରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧ ଦେଲେ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ନିଜତରଂ ହେଉଥିବାରୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣ ବଢ଼େ । ସେହିପରି ତାପ କମିଲେ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକର ଗତି କମିଯାଏ; ତେଣୁ ପରସ୍ପରଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯିବାର ପ୍ରବୃତ୍ତି କମେ । ପ୍ରକୃତରେ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତିର ମାତ୍ରା ତାପ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଗତି କମିଯିବା ବା ବଢ଼ିଯିବା ଫଳରେ ଆକର୍ଷଣ ଶକ୍ତିର, ପ୍ରଭାବ ଯଥାକ୍ରମେ ଅଧିକ ବା କମ୍ ଅନୁଭୂତ ହୁଏ । ତେଣୁ ସାଧାରଣ ଶୁଦ୍ଧରେ ଗ୍ୟାସକୁ ତରଳ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ତାପକୁ ଯେତେ କମେଇବା ଦରକାର, ଅଧିକ ଶୁଦ୍ଧରେ ତାପ ସେତେ କମାଇବା ଦରକାର ପଡ଼େ ନାହିଁ । ଠିକ୍ ସେହିପରି ତରଳ ଅବସ୍ଥାରୁ ଗ୍ୟାସାୟ ଅବସ୍ଥାକୁ ନେବାପାଇଁ ସାଧାରଣ ଶୁଦ୍ଧରେ ଯେତେ ତାପ ଦରକାର, କମ୍ ଶୁଦ୍ଧରେ ତା'ଠାରୁ କମ୍ ତାପ ଦରକାର ।

ଏହି କାରଣରୁ ଅତି ଉଚ୍ଚ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ପାଣି ୧୦୦^୦ ରୁ କମ୍ ତାପମାତ୍ରାରେ ଫୁଟିଥାଏ ।

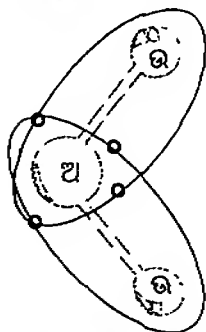
କଠିନ ପଦାର୍ଥ ଗଠନରେ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକର ସମ୍ପର୍କରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପାର୍ଥକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ । କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଣୁସବୁ ମିଶି ଛୋଟ ଛୋଟ ଛଟିକ ତିଆରି କରନ୍ତି ଓ ଛଟିକ ସବୁ ଏକାଠି ହୋଇ ସ୍କଲ ବସ୍ତୁ ହୁଏ । ଛଟିକଗୁଡ଼ିକରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଅଣୁସଜା ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । କେଉଁଠି ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ ସମାପନର କୋଣ ବିନ୍ଦୁରେ ରହିଥାଆନ୍ତି ତ ଆଉ କେଉଁଠି ପିରାମିଡ଼ ବା ରମ୍ଭସ୍ ଆକୃତିରେ ସଜାକହୋଇ ଥାଆନ୍ତି । ଅଳ୍ପ ପରି କେତେକ ସ୍କଲ ବସ୍ତୁରେ ଅଣୁ-ବନ୍ଧନ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସମତଳରେ ଅଧିକ ହୁଏ । ପୁଣି କାତ ଉଲି ଅନ୍ୟ କେତେକ ବସ୍ତୁରେ ଅଣୁ ବନ୍ଧନର ଛଟିକ ସଜା ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଏହି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ବନ୍ଧନର ଶୃଙ୍ଖଳ ଏପରି ଯେ ସେଥିରେ ମୁକ୍ତ ବା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ରରେ ବୁଲି ପାରୁଥିବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ପ୍ରାୟ ନଥା'ନ୍ତି । ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ଆଲୋକ ଏହି ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ଦେଇ ଗତି କଲାବେଳେ ବିଚ୍ଛୁରିତ ନହୋଇ ସହଜରେ

କଠି ଛଟିକ
ଆକୃତି

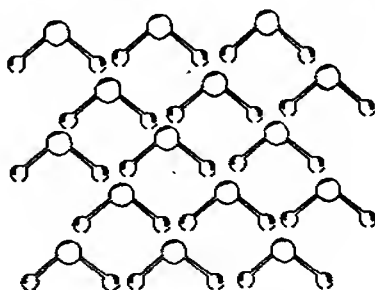
ଗୋଟିଏ ପଟରୁ ଅନ୍ୟ ପଟକୁ ଗତି କରିପାରେ । ଏଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ ସ୍ୱଳ୍ପ ବସ୍ତୁ ବୋଲି କହିଥାଉ । ଅନ୍ୟ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକରେ ଅଳ୍ପ ବହୁତ ମୁକ୍ତ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ରହିଥିବା ଯୋଗୁ ତାହା ଭିତର ଦେଇ ଗଲାବେଳେ ଆଲୋକର ଗତି ଏତେ ପରିମାଣରେ ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ଯେ ତାହା ଅନ୍ୟ ପଟେ ପହଞ୍ଚି ପାରେନାହିଁ । ଏହି ପ୍ରକାରର ବସ୍ତୁକୁ ଆମେ ଅସ୍ୱଳ୍ପ ବସ୍ତୁ କହୁ । କାଠପରି ଜୈବିକ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକର ଅସ୍ୱଳ୍ପତାକୁ ବୁଝିବା ଅବଶ୍ୟ ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ ।

ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ପରମାଣୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭାଗ ହେଉଥିବା ବେଳେ ସଧାରଣତଃ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଏ ଯେ ଯଦି ପରମାଣୁଗୁଡ଼ିକ ଏକା ପ୍ରକାର ନହୋଇ ଅଲଗା ପ୍ରକାରର ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି (ଯଥା ପାଣି, ମିଥେନ୍ ଇତ୍ୟାଦି) ତେବେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ସବୁ ପରମାଣୁ ମଧ୍ୟରେ ସମାନ ସମୟ ପାଇଁ ଭାଗ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ପରମାଣୁ ଅନ୍ୟ ପରମାଣୁର ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌କୁ ବେଶି ସମୟ ପାଇଁ

ପାଣିର ଅଣୁରେ

ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଅମ୍ଳଜାନ (ଅ)
ପାଖରେ ବେଶି ସମୟ କଟାନ୍ତି ।

ପାଣି ଭଳି ଦ୍ୱିମୋରୁ ଅଣୁଗୁଡ଼ିକ
ସକାଳହୋଇ ରୁହନ୍ତି ।

ଧରି ରଖେ । ଫଳତଃ ଅଶୁର ମୋଟାମୋଟି ଭାବରେ ଶୁଦ୍ଧିଗୁଣ୍ୟ ହେଲେ ହେଁ, ଏହାର ଗୋଟିଏ ଅଂଶ ଅନ୍ୟ ଅଂଶଟି ତୁଳନାରେ ଅଧିକ ଯୁକ୍ତ ବା ବିଯୁକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧି ବିଶିଷ୍ଟ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁପଟେ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବେଶି ସମୟ ଧରି ରହେ ସେହିପଟେ ହିଁ ଅଧିକ ବିଯୁକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧି ଦେଖାଯାଏ । ଏହି ପ୍ରକାରର ଅଶୁଗୁଡ଼ିକ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଦ୍ଵି-ମେରୁ ପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବାରୁ ଏଗୁଡ଼ିକୁ ମେରୁଯୁକ୍ତ ଅଶୁ କୁହାଯାଏ । ପାଣିର ଅଶୁ ମେରୁଯୁକ୍ତ ଅଶୁର ଏକ ଉଦାହରଣ । ପାଣିରେ ଗୋଟିଏ ଅଶୁର ଯୁକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧି ପଟ ଅନ୍ୟ ଅଶୁର ବିଯୁକ୍ତ ଶୁଦ୍ଧି ପଟ ସହ ଯୋଡ଼ିହୋଇ ରହିଥାଆନ୍ତି ।

ଆଉ କେତେକ ବସ୍ତୁରେ ଅଶୁଗୁଡ଼ିକ ଜଳର ଅଶୁ ପରି ସବୁବେଳେ ସ୍ଥାୟୀ ଭାବରେ ଦ୍ଵିମେରୁ ବ୍ୟବହାର ଦେଖାନ୍ତି ନାହିଁ । ବରଂ ଏଥିରେ ଥିବା ପରମାଣୁଗୁଡ଼ିକ ପାଖକୁ ଆସିବା ସମୟରେ କ୍ଷଣିକ ଭାବରେ ମେରୁଯୁକ୍ତ ହୁଅନ୍ତି । ଏହା ଫଳରେ ଅଶୁଗୁଡ଼ିକ ବାନ୍ଧିହୋଇ କଠିନ ପଦାର୍ଥ ଗଠନ କରନ୍ତି । ଆରଗନ୍, ନିଅନ୍ ଇତ୍ୟାଦି ବିରଳ ଗ୍ୟାସ୍‌ର କଠିନ ଅବସ୍ଥା ଏହାର କିଛି ଉଦାହରଣ । ଏହି ପ୍ରକାର ବଳ ଜଳର ଦ୍ଵିମେରୁ ଅଶୁମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ଆକର୍ଷଣଠାରୁ ଆହୁରି ଦୁର୍ବଳ । ଏହି ପ୍ରକାରର ଅଶୁ-ବନ୍ଧନ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ହଲ୍‌ଣ୍ଡର ବୈଜ୍ଞାନିକ *ପୋହାନସ୍ ଡାଣ୍ଡରଡ୍‌ଲ୍* ପ୍ରଥମେ ପାରଣା ଦେଇଥିବାରୁ ଏହାକୁ *ଡାଣ୍ଡରଡ୍‌ଲ୍ ବଳ* ବୋଲି କୁହାଯାଏ । କଠିନ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ମେରୁଯୁକ୍ତ ଅଶୁଙ୍କୁ ନେଇ ଗଠିତ ବସ୍ତୁରେ ଅଶୁ-ଅଶୁ ବନ୍ଧନ ସବୁଠାରୁ ଦୁର୍ବଳ । ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଭାଗ କରୁଥିବା ଅଶୁଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ଗଠିତ ବସ୍ତୁରେ ଏହି ବନ୍ଧନ ସବୁଠାରୁ ଦୃଢ଼ । ଯେଉଁ ବସ୍ତୁରେ ଅଶୁ-ଅଶୁ ବନ୍ଧନ ଯେତିକି ଅଧିକ ତାହା ସେତେ ଟାଣ । କଠିନରୁ

ତରଳ ଅବସ୍ଥାକୁ ଯିବା ପାଇଁ ତା'ର ସେତେ ଅଧିକ ତାପ ଦରକାର ।

କେତେକ କଠିନ ବସ୍ତୁରେ ଯୁକ୍ତ ଗୁର୍ଜ ବିଶିଷ୍ଟ ପରମାଣୁଗୁଡ଼ିକ ସଜେଇ ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି ଓ ସେସବୁର ଦେହରୁ ବାହାରି ଯାଇଥିବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବାସ୍ତବ ଭଳି ସବୁଆଡ଼େ ବିନା ବାଧାରେ ଘୁରି ବୁଲୁଥାଆନ୍ତି । ଏହି ପ୍ରକାର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଓ ତାପ ସୁପରିବାହୀ ହୋଇଥାନ୍ତି । କାରଣ ସ୍ଵଚ୍ଛଦରେ ବୁଲୁଥିବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଓ ତାପ ଶକ୍ତି ପରିବହନ କରି ନିଅନ୍ତି । ଏଭଳି ଯୁକ୍ତ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ ରହିଥିବା ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକୁ ଧାତୁ ବା ଧାତବ ବସ୍ତୁ କୁହାଯାଏ ।

କଣିକା, ପରମାଣୁ, ଅଣୁ, ବସ୍ତୁ ଆଦିରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଗ୍ରହ, ତାରା ଓ ନିହାରିକା ଗଢ଼ିବା ଯାଏଁ ସବୁ କାମ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତି ହାତରେ ମାତ୍ର ଗୁରି ପ୍ରକାରର ମୌଳିକ ବଳ ରହିଛି । ସେ ବିଷୟରେ ଆମେ ପରେ ଆଲୋଚନା କରିବା । ତେବେ ଏଠାରେ ଆମେ ଗୋଟିଏ

ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣରୁ ହିଁ ସୌର ଜଗତ, ନାହାରିକା ଆଦିର ସୃଷ୍ଟି କଥା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବା । ଉଚିତ ଯେ କ୍ୱାର୍କଠାରୁ ସ୍ଥୂଳ ବସ୍ତୁ ଯାଏ ପ୍ରକୃତି ଗୁରୋଟି ମୌଳିକ ବଳ ମଧ୍ୟରୁ କେବଳ ଦୁଇଟି ବଳର ବ୍ୟବହାର କରିଛି । କ୍ୱାର୍କ, ପ୍ରତିକ୍ୱାର୍କ୍ସୁ ନେଇ ନିଉଟ୍ରନ୍-ପ୍ରୋଟନ୍ ଆଦି ଗଢ଼ିବା ଓ ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍‌ରୁ ପରମାଣୁ ଗଠନ ଯାଏ ବର୍ଣ୍ଣ ବଳ ବା ଏହାର ସ୍ଥୂଳତର ପରିପ୍ରକାଶ ଭାବେ ସବଳ ବଳ

କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥାଏ । ପରମାଶୁର ସ୍ତୁଳବସୁ ଯାଏ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୃନ୍ଦାୟ ବଳ ବା ଏହାର ଅନ୍ୟ କିଛି ରୂପ କାମରେ ଲାଗିଛି । ଆଉ ଦୁଇଟି ମୌଳିକ ବଳ, ଯଥା ଦୁର୍ବଳ ବଳ ଓ ମହାକର୍ଷଣ ବଳ, ବସ୍ତୁ ଗଠନରେ ଆବୃତ ଭାଗ ନିଅନ୍ତିନାହିଁ । ବସ୍ତୁ ଗଠନ ପରେ ଅବଶ୍ୟ ମହାକର୍ଷଣ ବଳ ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣ ସୃଷ୍ଟି କରି ସୌର ଜଗତ, ନାହାରିକା ଆଦି ଗଠନରେ ମୂଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ଦୁର୍ବଳ ବଳ କେବଳ ଭାଙ୍ଗିବା ବା ବିଭାଜନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରେ । କୌଣସି ଗଠନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ଏହାର ଅବଦାନ ନାହିଁ । ଏହି ବଳମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଅଧିକ ଆଲୋଚନା ଆମେ ଅନ୍ୟଠି କରିବା ।

ପ୍ରକୃତି ରାଣା କିପରି ତା'ର କଳାକୌଶଳ ଲଗେଇ କ୍ୱାର୍କଠାରୁ ସ୍ତୁଳ ବସ୍ତୁ ଯାଏ ପ୍ରତି ସ୍ତରରେ “ଛୋଟ”କୁ ପୋତି “ବଡ଼” ତିଆରି କରିଛି ତାହା ଆମେ ଆଲୋଚନା କଲେ । ସବୁ ସୃଷ୍ଟି ଭଳି ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତି ସ୍ତରରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ରହସ୍ୟ ଭରି ରହିଛି । ଆହୁରି କେତେ କଥା ଅଜୁହା ରହିଛି, ହୁଏତ ତା'ରୁ ବେଶି କଥା ଅଜଣା ରହିଛି । ଆମେ କେବଳ ସ୍ତୁଳ ଜଗତରେ ଥିବା ବନ୍ଧନର ବିଚିତ୍ରତାର ସାମାନ୍ୟ ଇସାରା ପାଇଛେ ମାତ୍ର ।

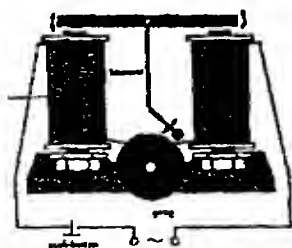
ଏହି ଇସାରାରେ ମତୁଆଲା ହୋଇ ସେହି ଅଜୁହା ଓ ଅଜଣା ରାଜଜକୁ ଆଗେଇ ଯିବାର ଚେଷ୍ଟା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପ୍ରକୃତିର ବାସ୍ତବ ପୂଜା ହେବ । ତେବେ ଯାଇ ଜ୍ଞାନର ନୂତନ ଆଲୋକରେ ଆମେ ନିଜକୁ ଓ ଦୁନିଆକୁ ଆଲୋକିତ କରିପାରିବା । ଦେଶ ଓ ଦଶର ନାଁ ରଖିପାରିବା । ଫଳ ମିଳୁ ବା ନମିଳୁ, ଚେଷ୍ଟାରେ ହିଁ ଜୀବନ ଧନ୍ୟ ହେବ । ପ୍ରକୃତି-ରହସ୍ୟର ଆରାଧନା ବିନା ମଣିଷ ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା କାହିଁ ?

ଏକତାର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଇତିହାସ

ଆମେ ଆଗରୁ ଶ୍ଵରୋଚି ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିଛେ । ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଶକ୍ତିର କମରୁ ବେଶି କ୍ରମରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା, ବିଦ୍ୟୁତ୍-ଚୁମ୍ବକୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଓ ସବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା । ବିଶ୍ଵରେ ଘଟୁଥିବା ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଜାଗତିକ ତଥା ମହାଜାଗତିକ ଘଟଣାଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ପରୀକ୍ଷା-ନିରୀକ୍ଷାକୁ ଭିତ୍ତି କରି ଆମେ ଏହି ଶ୍ଵର ପ୍ରକାର ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଅସ୍ତିତ୍ଵ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଧାରଣା ପାଇଛେ । କିନ୍ତୁ ସବୁଠାରୁ ମଜାର କଥା ହେଲା ଆମକୁ ଏହିପରି ଅଲଗା-ଅଲଗା ଜଣାପଡୁଥିବା ଶ୍ଵରୋଚି ପ୍ରକ୍ରିୟା କୁଆଡେ ବିଶ୍ଵର ସୃଷ୍ଟି ସମୟରେ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ଥିଲେ । ବିଶ୍ଵର ବୟସ ବଢ଼ିବା ସହ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ଏଗୁଡ଼ିକ ପରସ୍ପରଠାରୁ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରତା ହାସଲ କରିଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନର ସବୁଠାରୁ ଆଧୁନିକ ଚିନ୍ତାଧାରା । ଏହାକୁ ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଏକତ୍ଵବାଦ ବୋଲି କୁହାଯାଇଛି ଓ ଏହି ଡକ୍ଟର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗ ବିଷୟରେ ପୃଥିବୀର ଅନେକ ବଡ଼ ବଡ଼ ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନୀ ଗବେଷଣାରତ ଅଛନ୍ତି । ଏବେ ଏହି ଏକତ୍ଵବାଦ ଉପରେ କିଛି ଆଲୋଚନା କରିବା ।

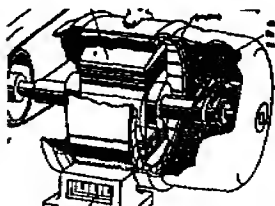
ପରସ୍ପରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଜଣାପଡୁଥିବା ଭୌତିକ ବସ୍ତୁ ଓ ଧାରଣା ମଧ୍ୟରେ ଏକତା ଆଣିବାର ଏକ ମହତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନ ରହିଛି ପଦାର୍ଥ

ବିଜ୍ଞାନର ଇତିହାସରେ । ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଓ ଦୁମ୍ବକାୟ କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟରେ
 ଏକାଦଶ ବିଜ୍ଞାନ ଜଗତର ଏକ ଅତି ଚାହୁଁଥିବା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଦ୍ଭବନ । ଦୁମ୍ବକର
 ଆବିଷ୍କାର ଦିନଠାରୁ ଶହଶହ ବର୍ଷ ଧରି ଏହାକୁ ଭୌତିକ ଜଗତର
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ବିଭାଗ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇ ଆସିଛି । ସେହିପରି
 ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଶକ୍ତି ସହ ପରିଚୟ ହେବା ଦିନରୁ ଏହାକୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ
 ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ହିସାବରେ ଧରାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ୧୮୭୦ ମସିହାରେ
 ହାନସ ଓରଷ୍ଟେଡ୍ ଓ ପରେ ପରେ ମାଇକେଲ ଫାରାଡ଼େ ପରୀକ୍ଷା
 କରି ଦେଖାଇଲେ ଯେ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ପ୍ରବାହ ଦୁମ୍ବକ ଶକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛି
 (ଆଜି ଘରେ ଘରେ ଥିବା ଅତିଥି ଘଣ୍ଟି ବା କଲିଙ୍ଗ ବେଲ୍ ଏହି
 ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକ ଉଦାହରଣ) ଏବଂ ଦୁମ୍ବକ କ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟ ବିଦ୍ୟୁତ୍
 ଶକ୍ତି ସୃଷ୍ଟି କରିପାରୁଛି (ସାଇକେଲ୍ ଡାଇନାମୋରେ ଏହି ସୂତ୍ରକୁ
 ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି) ।

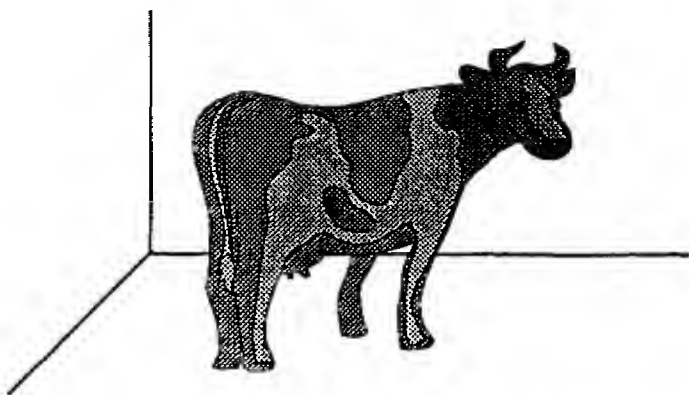
ଘରର
ଅତିଥି ଘଣ୍ଟି

ବିଦ୍ୟୁତ୍
ଜେନେରେଟର

ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଶକ୍ତି ଓ ତୁଳ୍ୟଶକ୍ତି ଯେ ଏକ ଓ ଅଭିନ୍ନ ତାହା ଏଥିରୁ ପ୍ରମାଣିତ ହୋଇଗଲା । ଏହି ଏକତା ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଲାଭ କଲା ସ୍ୱଚ୍ଛନ୍ଦ୍ର ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନୀ ଜେମ୍ସ୍ କ୍ଲାର୍କ ମାକ୍ସୱେଲ୍ଙ୍କ ଗବେଷଣାରେ । ସେ ତାଙ୍କର ସମୀକରଣଗୁଡ଼ିକ ମାଧ୍ୟମରେ ପ୍ରତିପାଦନ କଲେ ଯେ ଆଲୋକ ବିଦ୍ୟୁତ୍-ତୁଳ୍ୟାୟ ତରଙ୍ଗ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । ଏବେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆମେ ବୁଝୁଛୁ ଯେ ଆଲୋକଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏକ୍ସ-ରେ, ଗାମା-ରେ, ଅଲଟ୍ରାଭାଓଲେଟ୍, ଇନ୍‌ଫ୍ରାରେଡ୍, ରେଡିଓ ତରଙ୍ଗ ଇତ୍ୟାଦି ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ବିକିରଣ ବିଦ୍ୟୁତ୍-ତୁଳ୍ୟାୟ ତରଙ୍ଗର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପରିପ୍ରକାଶ ମାତ୍ର; ତଦ୍ୱାରା କେବଳ ସେମାନଙ୍କର ତରଙ୍ଗ-ଦୈର୍ଘ୍ୟରେ ।

ସେହିପରି ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ୍ ତାଙ୍କ ଆପେକ୍ଷିକ ତତ୍ତ୍ୱ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଉ ଦୁଇଟି ବିସ୍ମୟକର ଏକତାର ପ୍ରତିଷ୍ଠା କଲେ ଯାହାର ପ୍ରଭାବ ସୁଦୂରପ୍ରସାରୀ । ଗୋଟିଏ ହେଲା ସ୍ଥାନ ଓ କାଳକୁ ନେଇ ସ୍ଥାନ-କାଳର ଧାରଣା । ଦ୍ୱିତୀୟଟି ଶକ୍ତି ଓ ବସ୍ତୁତ୍ୱର ଅଭିନ୍ନତାକୁ ସୂଚୁଥିବା ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନର ସବୁଠାରୁ ପରିଚିତ ସମୀକରଣ $E = mc^2$ । ଏଠାରେ E ହେଉଛି ଶକ୍ତି, m ଗୋଟିଏ ବସ୍ତୁର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ଓ c ହେଉଛି ଶୂନ୍ୟରେ ଆଲୋକର ବେଗ । ଏହି ସମୀକରଣଟି ସ୍ପଷ୍ଟ କରି ଦେଉଛି ଯେ ଆଗରୁ ଆମେ ବସ୍ତୁ ଓ ଶକ୍ତିକୁ ଯେପରି ଅଲଗା କରି ଦେଖୁଥିଲୁ ତାହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ; ବରଂ ଶକ୍ତିକୁ ବସ୍ତୁତ୍ୱର ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ପତଳା ଅବସ୍ଥା ଓ ବସ୍ତୁତ୍ୱକୁ ଶକ୍ତିର ଏକ ଘନୀଭୂତ ଅବସ୍ଥା ବୋଲି ବିଶ୍ୱର କଲେ ଅଧିକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବ । ସେହିପରି ଆମ ନିଜଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଦୃଶ୍ୟମାନ ସମସ୍ତ ସଜୀବ ବା ନିର୍ଜୀବ ବସ୍ତୁ ତିନି-ଆୟତନ ବିଶିଷ୍ଟ ହୋଇଥିଲେ ହେଁ ସମୟର ଏହି ତିନି ଆୟତନ ସହ

ସାଧାରଣ ଅନୁଭୂତିର ଦୁର୍ନିଆ ତିନି-ଆୟତନ ବିଶିଷ୍ଟ

କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ଥିବାର ଅନୁଭବ ଆମର ହୁଏନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ୍ ପ୍ରଥମକରି ଦର୍ଶାଇଲେ ଯେ ସ୍ଥାନର ତିନି-ଆୟତନ ଓ ସମୟର ଏକକ ଆୟତନ ପରସ୍ପର ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗୀ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ଆମ ବିଶ୍ୱ ସ୍ଥାନ-କାଳର ଗୁରୁ ଆୟତନକୁ ନେଇ ଗଢ଼ା ! ଏହି କଥାଟିକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ତଥା ସ୍ଥାନ-କାଳର ଗୁରୁ ଆୟତନକୁ ଜଳ୍ପନା କରିବା କଷ୍ଟ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ କାରଣ ଏହା ଇନ୍ଦ୍ରିୟାନୁଭୂତିଠାରୁ ଏକ ଉଚ୍ଚତର କଳ୍ପନା । କିନ୍ତୁ ଏହାହିଁ ଆଜି ପାଇଁ ସତ ଓ ଏହାକୁ ଆଧାର କରି ହିଁ ବିଜ୍ଞାନର ସର୍ବାଧୁନିକ ମୌଳିକ ତତ୍ତ୍ୱ ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଉଛି ।

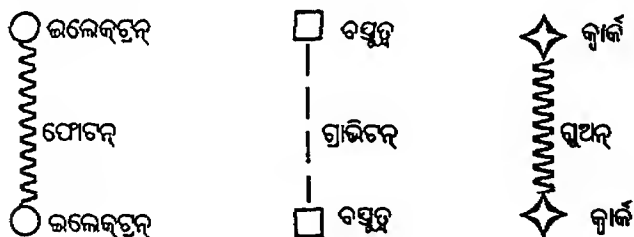
ଏହି ପ୍ରକାର ଇତିହାସର ପୃଷ୍ଠଭୂମି ଉପରେ ପ୍ରକୃତିର ଗୁରୋଟି ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ ଏକାନ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାର ଉଦ୍ୟମ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଛି ।

ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗୁରୋଟି ବିଷୟରେ ଆଉ ପଦେ

ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଶକ୍ତି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଏହି ଗୁରୋଟି ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ପୃଥକ୍ ବୋଲି ବିଶ୍ୱର କରାଯାଉଛି । ଯଦି କୌଣସି ଏକକରେ, ସବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଶକ୍ତିକୁ ଏକ ବୋଲି ଧରାଯାଏ ତେବେ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁମ୍ବଜାୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଶକ୍ତି ଶହେଭାଗରୁ ଏକଭାଗ ବା $\frac{1}{100}$ ବା 10^{-2} , ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଶକ୍ତି ଲକ୍ଷେ ଭାଗରୁ ଏକଭାଗ ବା 10^{-8} ଓ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଶକ୍ତି 10^{-11} । ଆଗ ଆଲୋଚନାରୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଗୁରୋଟି ମଧ୍ୟରୁ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁମ୍ବଜାୟ ଓ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦୁଇଟିର ପ୍ରଭାବ ଆମେ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥାଏ । ସବଳ ତଥା ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକ କେବଳ ପରମାଣୁର ଅନ୍ତର ମହଲ ଭିତରେ ହିଁ ସାମାନ୍ୟ ରହିବା ଫଳରେ ନିତିଦିନିଆ ଅନୁଭୂତିରୁ ବାହାରେ ରହିଯାଆନ୍ତି । ଏହି ପାର୍ଥକ୍ୟର ମୂଳ କାରଣ ହେଲା ମହାକର୍ଷଣ ବଳ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁମ୍ବଜାୟ ବଳ ଦୁଇଟି ଅସାମ ଦୂରତା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର କରିପାରୁଥିବା ବେଳେ, ଅନ୍ୟ ବଳ ଦୁଇଟିର ପ୍ରଭାବ ଏତେ କମ୍ ସ୍ଥାନ ଭିତରେ ସୀମିତ ରହେ ଯେ ତାହା ପରମାଣୁର ବାହାରକୁ ବି ଯାଇପାରେ ନାହିଁ । ସାମାନ୍ୟତା ଦୂରତାରେ ମହାକର୍ଷଣ ବଳ ନିଜର ପ୍ରଭାବ ବଜାୟ ରଖିପାରୁଥିବାରୁ ହିଁ ସହସ୍ର ଯୋଜନ ଦୂରରେ ଥାଇ ବି ଗ୍ରହ ସବୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗୁରିପଟେ ବୁଲୁଛନ୍ତି, ଉପଗ୍ରହମାନେ ଗ୍ରହ ଗୁରିପଟେ ଘୁରୁଛନ୍ତି, ନିହାରାକା ମଣ୍ଡଳ ଯେଝା ସ୍ଥାନରେ ଅଛନ୍ତି ।

ଆଧୁନିକ କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁସାରେ ମୌଳିକ ବଳଗୁଡ଼ିକର ପ୍ରଭାବ ସେମାନଙ୍କର ନିଜସ୍ୱ ପରିବାହୀ କଣିକା ଦ୍ୱାରା ଗୋଟିଏ

ସ୍ଥାନରୁ ଅନ୍ୟ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଛି ବୋଲି ଧରାଯାଉଛି । ଏହି ବିଶ୍ୱର ଅନୁଯାୟୀ ପରିବାହୀ କଣିକାଗୁଡ଼ିକର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ହିଁ ସେହି ମୌଳିକ ବଳର ପ୍ରଭାବ-ସୀମା ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରେ । ପରିବାହୀ କଣିକାର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ଯେତେ କମ୍ ହେବ ସେହି ବଳର ପ୍ରଭାବ ସେତେ ବେଶି ଦୂରରେ ଅନୁଭୂତ ହେବ । ବୋଧେ ଯେତେ ହାଲୁକା ହେବ, ତାକୁ ସେତେ ଦୂର ଯାଏ ନେଇ ହେବା ଭଳି କଥା ଲାଏ ! ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବିଦ୍ୟୁତ-ଚୁମ୍ବକୀୟ ଓ ମହାକର୍ଷଣ ବଳ ପରି ଅସୀମ ଦୂରତାରେ ପ୍ରଭାବ ଜାହିର କରିପାରୁଥିବା ବଳର ପରିବାହୀ କଣିକା ଯଥାକ୍ରମେ ଫୋଟନ୍ ଓ ଗ୍ରାଭିଟନ୍ ଦୁଇଟିର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ଶୂନ୍ୟ ହୋଇଥିବା ବେଳେ ପରମାଣୁ ଭିତରେ ଆବଦ୍ଧ ଥିବା ବଳ ଦୁଇଟିର ପରିବାହୀ କଣିକାଗୁଡ଼ିକର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ଖୁବ୍ ବେଶି ।

ପରିବାହୀ କଣିକା ମାଧ୍ୟମରେ ମୌଳିକ ବଳର ପ୍ରଭାବ ବିସ୍ତାର

ଏହି ଯୁକ୍ତିକୁ ଭିତ୍ତିକରି ନିଉଟନ୍ ଓ ପ୍ରୋଟନ୍ ମଧ୍ୟରେ ଆକର୍ଷଣ-ସୃଷ୍ଟିକାରୀ କଣିକା ପାଇଥନ୍ର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ବସ୍ତୁତ୍ୱର ପ୍ରାୟ ୨୮୦ ଗୁଣ ବୋଲି ଜାପାନର ବୈଜ୍ଞାନିକ ହିଦେକା ଯୁକାହା

ପାଇଥନ୍‌ର ବସ୍ତୁ ନିର୍ଣ୍ଣୟକାରୀ
ଜାପାନୀ ବୈଜ୍ଞାନିକ
ହିଦେକା ଯୁକାଝା
ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନ ନୋବେଲ୍
ପୁରସ୍କାର (୧୯୪୯)

୧୯୩୫ ମସିହାରେ ଘୋଷଣା କରିଥିଲେ । ୧୯୪୭ରେ ଏହି
କଣିକାଟି ଆବିଷ୍କୃତ ହୋଇଥିଲା । ଯୁକାଝାଙ୍କୁ ତାଙ୍କର ଏହି ସଫଳତା
ପାଇଁ ୧୯୪୯ ମସିହାର ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନ ନୋବେଲ୍ ପୁରସ୍କାର
ମିଳିଲା ଓ ଦ୍ଵିତୀୟ ମହାଯୁଦ୍ଧରେ ଧ୍ଵଂସବିଧ୍ଵଂସ ଜାପାନୀ ଜାତି ତା'ର
ଆତ୍ମପ୍ରତ୍ୟୟ ଫେରି ପାଇଲା ! ଏଠାରେ କହି ରଖିବା ଉଚିତ୍
ହେବ ଯେ ଆମେ ଯଦି ନିଉଟନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ପାଇଥନ୍ ଇତ୍ୟାଦି
ପାଖରେ ଅଟକି ନଯାଇ ସେମାନଙ୍କୁ ଗଢୁଥିବା କ୍ଵାର୍କ, ପ୍ରତିକ୍ଵାର୍କ
ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟରେ ଥିବା ବର୍ଣ୍ଣ ବଳକୁ ସବଳ ବଳର ଉଦାହରଣ
ଭାବେ ନେବା, ତେବେ ସେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପରିବାହୀ କଣିକା ଗ୍ଲୁଅନ୍‌ର
ବସ୍ତୁ ଶୂନ୍ୟହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେଗୁଡ଼ିକ ନିଉଟନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍, ପାଇଥନ୍
ଇତ୍ୟାଦିର ପରିଧି ମଧ୍ୟରେ ଆଜୀବନ ବନ୍ଦୀ ଥିବାରୁ ବସ୍ତୁର
ଅଧିକାରୀ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି; ଠିକ୍ ସେପରି ଗୋଟିଏ
ଯୋଜନାକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରି ନପାରି ବା ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ପ୍ରକାଶ
ନକରି ବହୁତ ସମୟ ଧରି ନିଜ ଭିତରେ ରଖିଲେ ତାହା “ଓଜନିଆ”
ହୋଇ ମନକୁ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରେ ।

ଏହିପରି ସ୍ୱଳ୍ପ ବିଭିନ୍ନତା ଥିବାସତ୍ତ୍ୱେ ଗୁରୋଟି ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ତଥା ଏକତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବା ଅସମ୍ଭବ ପରି ଲାଗୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, କେତେକ ଖିଆଲା ମଣିଷ କସ୍ତୁରୀ ମୂଗ ଭଳି ନିଜ ନିଜ ଖିଆଲର ସୁଗନ୍ଧ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଇବାରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ସଂକ୍ଷେପରେ, ଏହା ହିଁ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀରେ ପରାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନର ପ୍ରକୃତିକୁ ବୁଝିବାର ଚରମ ଆକାଂକ୍ଷା ।

ପୁଣି ଥରେ ମଣିଷର ଜନ୍ମନା ସତ ହେଲା

ଗୁରୋଟି ଭିନ୍ନ ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ ସମନ୍ୱୟ ବା ଏକତା ପ୍ରତିଷ୍ଠା କରିବାର ପ୍ରଥମ ଉଦ୍ୟୋଗ ଥିଲେ ଆଲବର୍ଟ ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ । ବିଜ୍ଞାନରେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଗବେଷଣାର ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ଉଦାହରଣ ଭାବେ ଗଣାହେଉଥିବା ଆପେକ୍ଷିକ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ବୁଝିଆ ଆଗରେ ବାଡ଼ି ସାରିବା ପରେ ଆଇନଷ୍ଟାଇନ୍ ଜୀବନର ଅବଶିଷ୍ଟ ସମୟ ମୁଖ୍ୟତଃ ଏହି ଗବେଷଣାରେ ନିୟୋଜିତ କରିଥିଲେ । ୧୯୧୫ ରୁ ୫୫ ଯାଏ ଜର୍ମାନୀ ଗୁଳିଶ ବର୍ଷ ଧରି ସେ ବାହାରକୁ ସମ୍ପର୍କ ଦିଶୁଥିବା ମହାକର୍ଷଣ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଚୁମ୍ବକୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଏକତା ପ୍ରତିପାଦନ କରିବା ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକରି ବିଫଳ ହୋଇଥିଲେ । ଅପର ପକ୍ଷରେ ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଦୃତୀୟ ଦଶନ୍ଧି ବେଳକୁ ଏନ୍‌ରିକୋ ଫର୍ମି ଓ ଅନ୍ୟମାନେ ବୁର୍ବଳ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଚୁମ୍ବକୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ସ୍ଥାପନ ପାଇଁ ଉଦ୍ୟମ ଆରମ୍ଭ କରିଦେଇଥିଲେ । ଏହି ଦୃତୀୟ ଧାରାର ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ହିଁ ପରିଶେଷରେ ସଫଳତା ହାସଲ କଲା ।

ବିଜ୍ଞାନୀ
ଏନ୍‌ରିକୋ ଫର୍ମି

ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଏକୀକରଣ ତେଷ୍କାର ମୂଳମନ୍ତ୍ର ହେଲା ଗେଜ୍‌ତତ୍ତ୍ୱ । ଗେଜ୍‌ତତ୍ତ୍ୱ ପୁଣି କ'ଣ ? ଗେଜ୍‌ତତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ସମ୍ୟକ୍ ଧାରଣା ଆଣିବା ପାଇଁ ଆମକୁ ପୁଣି ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ ଫେରିବାକୁ ପଡିବ । ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିଦ୍ୟୁତ କ୍ଷେତ୍ର ବା ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ କ୍ଷେତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ ହେଉଥିଲେ ହେଁ ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଆଲୋଚନାରେ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ବିଭବ (ଇଲେକ୍ଟ୍ରୋ-ମାଗ୍ନେଟିକ୍ ପୋଟେନ୍ସିଆଲ୍)ର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ କ୍ଷେତ୍ର ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ବିଭବ ମଧ୍ୟରେ ସମ୍ପର୍କ ଏପରି ଯେ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ମାନର ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ କ୍ଷେତ୍ର ପାଇଁ ଅସଂଖ୍ୟ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ବିଭବର ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇ ପାରେ; ଅସଂଖ୍ୟ ରାସ୍ତା ଦେଇ ଗୋଟିଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଲକ୍ଷ୍ୟ ସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚିବା ଭଳି । ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ବିଭବ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଥିବା ଏହି ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ 'ଗେଜ୍' ସ୍ୱାଧୀନତା ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ କ୍ଷେତ୍ର ଯହ୍ନ ପୋତା ହୋଇଥିବା ଅସଂଖ୍ୟ ବିଭବ ପରସ୍ପର ଗେଜ୍-ସମ୍ପର୍କୀତ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏଇଥି ପାଇଁ ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲ୍ ତତ୍ତ୍ୱକୁ

ଗୋଟିଏ ଗେଜ୍‌ତଡ଼ ବୋଲି ଧରାଯାଏ । ଏହି ତନ୍ମୁହରଣକୁ ଆଖି ଆଗରେ ରଖି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିଲା ଯେ ଅନ୍ୟ ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକୁ ଗେଜ୍‌ତଡ଼ ହିସାବରେ ବୁଝି ହେବ କି ?

୧୯୫୪ ମସିହାରେ ଆମେରିକାର ବିଜ୍ଞାନପତ୍ରିକା ଫିଜିକାଲ୍ ରିଭିଉରେ ସି. ଏନ୍. ଯୁଙ୍ଗ୍ ଓ ଆର୍. ମିଲ୍‌ସଙ୍କ ପ୍ରକାଶିତ ପ୍ରବନ୍ଧଟି ଏ ଦିଗରେ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ଏହିଥିରୁ ହିଁ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁର୍ଯ୍ୟାୟ ତଡ଼କୁ ସରଳତମ ଗେଜ୍‌ତଡ଼ ହିସାବରେ ବୁଝିବା ସହ ଜଟିଳତର ଗେଜ୍‌ତଡ଼ ଗଠନର ସୁରାଜ ମିଳିଲା । “ସମ୍ପର୍କଦାର୍ଯ୍ୟ କେ ଲିଏ ଇସାରା କାଫି” ହେଲା ଭଳି ଗେଜ୍‌ତଡ଼ ଗଠନ ଓ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷାରେ ଲାଗିଗଲେ ପଦାର୍ଥବିଜ୍ଞାନୀମାନେ । ସେଲ୍‌ଟନ୍ ଗ୍ଲାସୋ ପ୍ରଥମେ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁର୍ଯ୍ୟାୟ ଓ ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଦୁଇଟିକୁ ଏକ ଜଟିଳତର ଗେଜ୍‌ତଡ଼ର ଅଂଶବିଶେଷ ଭାବେ ବୁଝାଇବାରେ ସମର୍ଥହେଲେ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଗବେଷଣାରେ ଖୁଣ ରହିଗଲା; ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ପରିବାହୀ କଣିକାଗୁଡ଼ିକ ପୂର୍ବ ଆଲୋଚନା ଅନୁଯାୟୀ ଖୁବ୍ ବେଶି ବସ୍ତୁତ୍ୱବିଶିଷ୍ଟ ହେବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବସ୍ତୁତ୍ୱହୀନ ହୋଇ ରହିଲେ । ୧୯୬୫ରେ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ଗେଜ୍‌ତଡ଼ରେ ଥିବା କଣିକାମାନଙ୍କର ବସ୍ତୁତ୍ୱ ନିର୍ଣ୍ଣୟର କୌଶଳ ଆବିଷ୍କୃତ ହେଲା । ଏହା ଆବିଷ୍କାରକ ପିଟର ହିଗ୍‌ସଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ ହିଗ୍‌ସ୍ ପ୍ରଣାଳୀ (ହିଗ୍‌ସ୍ ମେକାନିଜମ୍) ଭାବରେ ପରିଚିତ । ୧୯୬୭ରେ ପାକିସ୍ତାନର ବୈଜ୍ଞାନିକ ଅବଦୁସ୍ ସଲାମ୍ ଓ ଆମେରିକାର ଷ୍ଟିଭେନ୍ ଷାଉନ୍‌ବର୍ଗ ଅଲଗା ଅଲଗା ଭାବରେ ହିଗ୍‌ସ ପ୍ରଣାଳୀକୁ ଲଗେଇ ଗ୍ଲାସୋଙ୍କ ତଡ଼ରେ ଥିବା ଭୁଲଟିକୁ ସୁଧାରିଲେ ।

ଏହି ନୂଆ ତଡ଼ଟି ଦୁର୍ବଳ ବଳର ପରିବାହୀ କଣିକାମାନଙ୍କର

ବିଜ୍ଞାନ ସି. ଏନ୍. ଯାଙ୍ଗ୍ (ବାମ) ଓ ଅବତର ସଲୀମ (ପାଜିସ୍ତାନ)
ଏକତ୍ରାକରଣ ପାଇଁ ବିଶେଷ ଅବଦାନ

ବସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବା ସହ ଆଉ କେତେକ ନୂଆ ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ସୂଚନା ଦେଲା । ଏହି ସମସ୍ତ ଫଳାଫଳ ପରେ ପରେ କେନେଡାଠାରେ ଥିବା ଯୁରୋପୀୟ ପରମାଣବିକ ଗବେଷଣା କେନ୍ଦ୍ର ଓ ଅନ୍ୟ ପରୀକ୍ଷାଗାରମାନଙ୍କରେ ପରୀକ୍ଷିତ ହୋଇସାରିଲାଣି । ଏହି ଭାବରେ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁର୍ବଳାୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଓ ଦୁର୍ବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଗୋଟିଏ ଗୋଜୁତଉଁ ମାଧ୍ୟମରେ ବନ୍ଧା ହେବାର ସ୍ୱପ୍ନ ସାକାର ହେଲା । ମଣିଷର କଳ୍ପନା ପୁଣି ଥରେ ସତ ହେଲା !

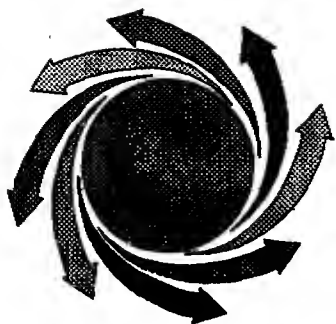
ଯେଉଁ ମୁଖ୍ୟ କାରିଗରଙ୍କ ହାତ ବାଜି ଏହି ସୁନ୍ଦର ତତ୍ତ୍ୱର ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗିକାଟି ଗଢ଼ା ହେଲା ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନରେ ନୋବେଲ ପୁରସ୍କାର ପାଇଲେ । ୧୯୭୯ର ପୁରସ୍କାର ଗ୍ରାହ୍ୟୋ, ଶାଉନ୍‌ବର୍ଗ ଓ ସଲୀମ୍‌ ତାଙ୍କର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଗବେଷଣା ପାଇଁ ମିଳିଥିବା

ବେଳେ କାଲେଁ ରୁବିଆ ଓ ସାଇମନ୍ ଭାନ୍ ଡେଅର ମିଆରଙ୍କୁ ମିଳିଲା ୧୯୮୪ ମସିହାର ପୁରସ୍କାର ତତ୍ତ୍ୱଚିର ଅଭିନବ ଭାବରେ ପରାସାଭିଷିକ ପ୍ରମାଣ ପୋଗାଇବାର ସଫଳତା ପାଇଁ ।

ଗୋଟିଏ ପ୍ରବାହ ଅନେକ ଧାରା

ଏହି ସଫଳତାରୁ ପ୍ରେରଣା ପାଇ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନମାନେ ଲାଗିଲେ ସବଳ, ଦୁର୍ବଳ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଚୁମ୍ବକୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ତିନୋଟିକୁ ଗୋଟିଏ ଗୋତଡ଼ ମାଧ୍ୟମରେ ବୁଝିବାପାଇଁ । ଅବଦୁସ୍ ସଲାମ୍ ଓ ଓଡିଶାର ପୋଗେଣ ବନ୍ଦୁ ପତିଙ୍କର ଉଦ୍ୟମ ଥିଲା ଏ ଦିଗରେ ସର୍ବପ୍ରଥମ । ଏହି ଚେଷ୍ଟାକୁ ବୃହତ୍-ଏକୀକରଣ ତତ୍ତ୍ୱ ବୋଲି କୁହାଗଲା । ଏହି ଦିଗରେ ସହସ୍ରାଧିକ ଗବେଷଣା ପ୍ରବନ୍ଧ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଛି । ତେବେ ଏହି ସମସ୍ତ ଏକୀକରଣ ଚେଷ୍ଟାର ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଓ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଶେଷକଥା ହେଲା ପ୍ରୋଟନ୍‌ର କ୍ଷୟ । ପ୍ରୋଟନ୍‌ର ଜୀବନକାଳ ହାରାହାରି ୧୦^{୩୦} ବର୍ଷ ବୋଲି ସୂଚନା ମିଳିଲା । କିନ୍ତୁ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟର କଥା ପ୍ରୋଟନ୍ କ୍ଷୟ ଉପରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେତେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଛି, ପ୍ରୋଟନ୍‌ର ଜୀବନକାଳ ୧୦^{୩୨} ବର୍ଷରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ ବୋଲି ଜଣାପଡୁଛି । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବୃହତ୍-ଏକୀକରଣ ଚେଷ୍ଟା ତାତ୍ତ୍ୱିକ ସ୍ତରରେ ଆକର୍ଷଣୀୟ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପରୀକ୍ଷାର କଷଟି ପଥରରେ ସଫଳତା ହାସଲ କରିପାରିନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ମଣିଷ କି କୌଣସି ବିଫଳତାରେ ବର୍ଦ୍ଧି ଯିବାର ଜୀବ । ସେ ପାଗଳ ହୋଇଛି ତିନୋଟି ମାତ୍ର ନୁହେଁ ଶୂନ୍ୟ ଯାକ ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକୀକରଣ ପଛରେ ଅର୍ଥାତ୍ ସବଳ, ବିଦ୍ୟୁତ-ଚୁମ୍ବକୀୟ,

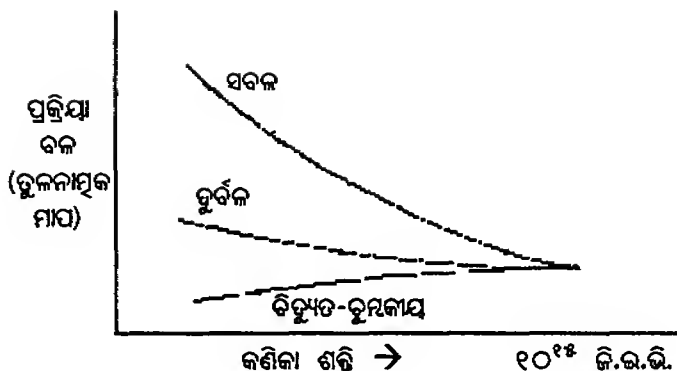
ଗୋଟିଏ ପ୍ରବାହ ଅନେକ ଧାରା

ଦୁର୍ବଳ ଓ ମହାକର୍ଷଣ ବଳଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟିଏ ସମନ୍ୱୟକାରୀ ବଳରୁ ହିଁ ନିର୍ଗତ ବୋଲି ଦେଖାଇବା ପଛରେ । ଗୋଟିଏ ନଦୀରୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ, ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ବିଭିନ୍ନ ନାଁ ଦେଇ ଶାଖାନଦୀ ଗୁଡ଼ିକ ବାହାରିଲା ପରି । ଏହି ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ସବୁଠାରୁ ଆଶାଜନକ ତତ୍ତ୍ୱଟିର ନାଁ ହେଲା 'ସୂତ୍ର-ତତ୍ତ୍ୱ' (ସ୍ଟ୍ରିଙ୍ଗ୍ ଥିଓରୀ) । ବିଗତ ଦଶ-ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ଧରି ପୃଥିବୀର ଅଧିକାଂଶ ବିଚକ୍ଷଣ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନୀ ଏହି ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ଗବେଷଣାଚାରୀ । ଏହି ତତ୍ତ୍ୱର ବିଶେଷତ୍ୱ ଏହି ଯେ ଏହା ମାଧ୍ୟମରେ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକ କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ଗଠନ କରିହେବ । ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ଗଠନ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଏ ଏକ ବିରାଟ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ହୋଇ ରହି ଆସିଛି । ଥରେ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନର ଗ୍ରହଣଯୋଗ୍ୟ ସମାଧାନ ମିଳିଲେ, ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଜଣାଥିବା କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ସହ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଯୋଡ଼ିବାର କାମ ବା ଏକୀକରଣ ସହଜ ହେବ ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ।

ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ଗଠନର ମୁଖ୍ୟ

ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ହେଲା ଏହି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଅସ୍ୱାଭାବିକତା । ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ପ୍ରକ୍ରିୟା ସ୍ଥାନ-କାଳର ମଞ୍ଚ ଉପରେ ଅଭିନୀତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଠିକ୍ ଯେପରି ଅଭିନେତା-ଅଭିନେତ୍ରୀ ଓ ମଞ୍ଚର ପୃଥକ୍ ପରିଚୟ ରହିଥାଏ, ସେହିପରି ସ୍ଥାନ-କାଳ ଓ ଅନ୍ୟ ତିନୋଟି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ମଧ୍ୟ ପୃଥକ୍ ପରିଚୟ ଥାଏ । କିନ୍ତୁ ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ୍‌ଙ୍କ ସାଧାରଣ ଆପେକ୍ଷିକ ତତ୍ତ୍ୱ ଅନୁସାରେ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସ୍ଥାନ-କାଳ ସହ ଅଙ୍ଗାଙ୍ଗୀ ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ସ୍ଥାନ-କାଳର ବକ୍ରତା ହିଁ ବସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱ ସୃଷ୍ଟିକରେ ଓ ବସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱରୁ ହିଁ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ସୂକ୍ଷ୍ମପାତ ହୁଏ । ଏଥିରୁ ସହଜେ ଅନୁମେୟ ଯେ ମହାକର୍ଷଣ ପ୍ରକ୍ରିୟାର କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ ପ୍ରକାରାନ୍ତରେ ସ୍ଥାନ-କାଳର ହିଁ କ୍ୱାଣ୍ଟମ୍ ତତ୍ତ୍ୱ । କିନ୍ତୁ ସ୍ଥାନ-କାଳର ବିଚ୍ଛିନ୍ନତା ଓ ଏହାର ସୂକ୍ଷ୍ମତମ ଏକକର କଳ୍ପନା ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାତ୍ତ୍ୱିକ ସ୍ତରରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରିନାହିଁ । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରସ୍ତାବ ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମେ ସ୍ଥାନ-କାଳକୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବିସ୍ତାର ଥିବା ଭୌତିକ ବସ୍ତୁ ଭାବରେ ଧରି ନେଉଛୁ ।

ଏସବୁ ଗଭୀର ତାତ୍ତ୍ୱିକ ପ୍ରଶ୍ନ ଜଡ଼ିତ ହୋଇଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ପ୍ରକ୍ରିୟା ଏକାକରଣ ଗବେଷଣାରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକାକରଣ ବିଭିନ୍ନ ଶକ୍ତି-ସ୍ତର ବା ତାପମାତ୍ରାସ୍ତରରେ ସମ୍ଭବ ହେଉଛି ଯଥା ବିଦ୍ୟୁତ-ବୁଲ୍‌ବୁଲୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟାର ଏକାକରଣ ପ୍ରୋଟନ୍-ବସ୍ତୁତ୍ତ୍ୱର ଏକଲକ୍ଷ ଗୁଣ ଶକ୍ତିସ୍ତରରେ ହେଉଥିବା ବେଳେ, ବୃହତ୍ ଏକାକରଣ ତାହାର ଆହୁରି ହଜାର ନିୟୁତ ଗୁଣ ଶକ୍ତିସ୍ତରରେ ହେବ ଓ ଗୁରୋଟି ପ୍ରକ୍ରିୟାର ସର୍ବଶେଷ ଏକାକରଣ ତାହାଠାରୁ ପୁଣି ଆହୁରି ଦଶ ହଜାର ଗୁଣ ଶକ୍ତିସ୍ତରରେ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ଯେ ଏତେ ଉଚ୍ଚ ଶକ୍ତି ଆସିବ କେଉଁଠୁ ଯେ ଆମେ ଏହି ଏକାକରଣର ପରୀକ୍ଷା ଭିତ୍ତିକ ସତ୍ୟତା ପ୍ରତିପାଦନ

ପ୍ରାୟ ୧୦^{୧୫} ଜି.ଇ.ଭି. ଶକ୍ତିସ୍ତରରେ ସବଳ, ଦୁର୍ବଳ
ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁର୍ବଳତା ବଳ ଭିତରେ ମେଳ ଦେଖାଯାଏ ।

କରିପାରିବା ? ଆମ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ଦୂରକ ଯନ୍ତ୍ର ସାହାଯ୍ୟରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପ୍ରୋଟନ୍ ବସ୍ତୁତ୍ତର ମାତ୍ର ଶହେ ବା ହଜାରେ ଗୁଣ ଶକ୍ତିସ୍ତରରେ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ସମର୍ଥ ହୋଇଛୁ ବା ନିକଟରେ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ ।

ସୁଖର କଥା ଆଉ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷାଗାର ପ୍ରକୃତି ଆମ ପାଇଁ ଖଞ୍ଜି ଦେଇଛି ମାଗଣାରେ । ସେଇଟି ହେଲା ଆମର ବିଶ୍ୱ । ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟିଠାରୁ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାର ବିକାଶ ଅସାମ ଶକ୍ତି ବା ତାପମାତ୍ରାସ୍ତରରୁ ଆଜିର ଥଣ୍ଡା ଅବସ୍ଥାକୁ ଏକ କ୍ରମବିକାଶ ବୋଲି ଆମେ ଭାବୁଛୁ । ଏହି ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଆମେ ଯେଉଁ ପ୍ରକ୍ରିୟା-ଏକାକରଣ ଗୁଡ଼ିକର ଶକ୍ତି ବା ତାପମାତ୍ରାସ୍ତର ଖୋଜୁଛେ ସେହିଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ୱ ବିବର୍ତ୍ତନର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅତୀତ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ମାତ୍ର । ତେଣୁ ବିଶ୍ୱର

ସୃଷ୍ଟି ଓ ବିକାଶ ସମୟରେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ କ'ଣ ଭବୁଛେ ସେ ବିଷୟରେ ସମ୍ୟକ ଧାରଣା ଆମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାର କଥା ଯେ ଆମେ କେଉଁଠୁ ଆସି କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚିଲେଣି ! ମଣିଷ ପ୍ରଥମେ ବସୁର ମୌଳିକ ଉପାଦାନ ଖୋଜୁଖୋଜୁ ମୌଳିକ ବଳ ବା ପ୍ରକ୍ରିୟା ବିଷୟରେ ଜାଣିବାକୁ ପାଇଲା । ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାଗୁଡ଼ିକର ଏକତ୍ରୀକରଣ ସ୍ୱପ୍ନ ପଛରେ ଗୋଡ଼ାଉ ଗୋଡ଼ାଉ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେଣି ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ଓ ବିବର୍ତ୍ତନ ପାଖରେ !! ବିଜ୍ଞାନର ଗୁଣ ହିଁ ଏଇଆ; ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ତିଆରି କରେ ଆହୁରି ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ । ପୁଣି ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ନୂଆ ଦଉଡ଼ି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ଆନନ୍ଦ ଭରା ଏ ଅସରନ୍ତି ଦଉଡ଼ି; ଅଶୁରୁ ଅତରାଷ ଯାଏ ।

ବିଶ୍ୱସ୍ତୁଷ୍ଟିର ପ୍ରହେଳିକା

“ଆମର ଏହି ଅତି ଜଣାଶୁଣା, ଅତି ପୁରୁଣା ସୂର୍ଯ୍ୟ ପରି କୋଟିକୋଟି ସୂର୍ଯ୍ୟ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଭିତରେ ନିତି ଉଇଁ ନିତି ଅସ୍ତଯାଏ । ଗୋଟିଏ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଗୁରିପାଖେ କୋଟିକୋଟି ଗ୍ରହ ଉପଗ୍ରହ ଚକାଚକା ଭଉଁରି ଖେଳେ - ଦିନ, ରାତି, ରତୁ, ମାସ, ବର୍ଷ ତିଆରିକରେ । ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଅତି ଛୋଟ ଗ୍ରହ ଆମର ଏହି ବହୁ ପରିଚିତ ପୃଥିବୀମାତା; ତାହା ଭିତରେ ଭାରତବର୍ଷ ଆହୁରି ଛୋଟ ଦେଶ ଓ ତା’ଭିତରେ ଓଡ଼ିଶା । ସେଥିରେ ପୁଣି କଟକ ଜିଲ୍ଲାର ବିରୂପା କୂଳରେ ପଧାନପତ୍ନୀ - ଅତି ଛୋଟ, ଅତି ନଗଣ୍ୟ ମଣିଷ ଜାତିର ବସି ଖଣ୍ଡେ । ଶାମ ପଧାନର ବକଟେ ବୋଲି କୁଟିଆ ଖଣ୍ଡ ସେହି ଗାଁ ଭିତରେ । ତା’ର ଥାନ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡରେ କ’ଣ - ଅଣୁ ନାଁ ପରମାଣୁ - କିଏ ଜଳିବ ?” ଏହିପରି ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ବିଶିଷ୍ଟ ସାହିତ୍ୟିକ ସ୍ୱର୍ଗତଃ କାଳନ୍ଦୀ ଚରଣ ପାଣିଗ୍ରାହୀ ତାଙ୍କର ବିଖ୍ୟାତ ଉପନ୍ୟାସ “ମାଟିର ମଣିଷ” । ମଣିଷ ଶାମ ପଧାନ ଭଳି ନଗଣ୍ୟ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ତା’ର ବିଦ୍ୟାବୁଦ୍ଧି ବଳରେ ବିରାଟ ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ଓ ବିବର୍ତ୍ତନ ବିଷୟରେ ତତ୍ତ୍ୱ ବାଢ଼ିବାରେ କେବଳ ଆଗ୍ରହୀ ହୋଇନାହିଁ, କେତେକାଂଶରେ ସଫଳ ହୋଇଛି ମଧ୍ୟ । ‘ଛୋଟମୁହଁରେ ବଡ଼କଥା’ ବୋଲି ଲାଗୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏହା ସତ ।

ବିଶ୍ୱର ବୈଦିତ୍ୟ ମଣିଷ ମନକୁ ସବୁବେଳେ ଆକୃଷ୍ଟ କରିଛି । ସେହି ଆକର୍ଷଣ ବୈଦିକ ମଣିଷ ମନରେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱସ୍ତୁଷ୍ଟିର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠାଇଛି । ମଣିଷ ସଭ୍ୟତାର ସବୁଠାରୁ ପ୍ରାଚୀନ ରଚନା

ଭାବେ ପରିଚିତ ରାଗବେଦ “ଏହି ସୃଷ୍ଟି କିପରି ସମ୍ଭବ ହେଲା? କେତେବେଳେ ହେଲା?” ପରି ପ୍ରଶ୍ନକୁ ନେଇ ଯେ କେବଳ ଆନ୍ଦୋଳିତ ତାହା ନୁହେଁ, ସୃଷ୍ଟିର ଆଦ୍ୟ-ଏକକ ସର୍ବପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଚେତନାର କମ୍ପନ ଓ ଉତ୍ସ୍ଵତାରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଇପାରେ ବୋଲି କଳ୍ପନା କରିଛି । ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟରେ ରତ ଶିବଙ୍କର ତମ୍ଭରୁ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ସର୍ଜନାର ପ୍ରଥମ ଧ୍ବନିର ପ୍ରତୀକ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏହି ବିଷୟରେ ଆଧୁନିକ ବିଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତାଧାରା ମଧ୍ୟ ବମକପ୍ରଦ ଓ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ।

ତେବେ ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି ବିଶ୍ବ କହିଲେ ଆମେ କ’ଣ ବୁଝୁ । ବିଶ୍ବ କହିଲେ ଆମେ ସମଗ୍ର ସୃଷ୍ଟିକୁ ହିଁ ବୁଝୁ; ବିଶ୍ବର ବାହାର ବୋଲି ଜିଛି ନାହିଁ । ବିଶ୍ବ୍ୟାତ ଜ୍ୟୋତିର୍ବିଜ୍ଞାନୀ ଫ୍ରେଡ୍ ହଏଲଙ୍କ ଭାଷାରେ, “ବିଶ୍ବ ହିଁ ସବୁକିଛି । ସଜୀବ-ନିର୍ଜୀବ, ଅଶ୍ବରୁ ଅନ୍ତରାକ୍ଷ, ଭୌତିକ ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ, ଆଉ ଯଦି ସ୍ବର୍ଗ-ନର୍ଚ୍ଚ ଥାଏ ତେବେ ସ୍ବର୍ଗ-ନର୍ଚ୍ଚ; ସବୁକିଛିର ଆଧାର ଏ ବିଶ୍ବ ।”

ବିଶ୍ବକୁ ଏକ ଚିର-ପ୍ରସାରଣଶୀଳ ଗୋଲକ ବୋଲି କଳ୍ପନା କଲେ ଆଜି ବିଶ୍ବର ବୟସ ପ୍ରାୟ ଏକ ହଜାର କୋଟି ବର୍ଷ ହୋଇଥିବାବେଳେ ଏହାର ବ୍ୟାସାର୍ଦ୍ଧ ପ୍ରାୟ ଏକୋଇଶ ଶହ କୋଟି ଆଲୋକବର୍ଷ । ବିଶ୍ବ ମଧ୍ୟରେ ଆପାତତଃ ଏକଲକ୍ଷ କୋଟି ନାହାରିକା ମଣ୍ଡଳ ଅଛନ୍ତି ବୋଲି ଅନୁମାନ କରାଯାଏ । ପ୍ରତି ନାହାରିକା ମଣ୍ଡଳରେ ପୁଣି ପ୍ରାୟ ଏକଲକ୍ଷକୋଟି ନକ୍ଷତ୍ର ଅଛନ୍ତି । ଭାଗବତର କଳ୍ପନା “ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ମାଳମାଳ ହୋଇ, ତୋ ଲୋମ ମୂଳେ ବିରାଜଇ” ଏଇଠି ସାକାର ହେଲାପରି ଲାଗେ । ଆମ ନିଜ ନାହାରିକାର ନାମ ଛାୟାପଥ ଓ ତା’ଭିତରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଗଣିତ ତାରାଗଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଗୋଟିଏ ଛୋଟତାରା । ଏହି ସୂର୍ଯ୍ୟକୁ ନେଇ ହିଁ ପୃଥିବୀ ଉପରେ ଜୀବଜଗତର କ୍ରମବିକାଶ ଘଟିଗଲିଛି ।

ବିଶ୍ୱ ଅସଂଖ୍ୟ ଗ୍ରହ, ନକ୍ଷତ୍ର ତଥା ନାହାରିକାମାନଙ୍କୁ ଧରିରଖିଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏହାର ହାରାହାରି ଘନତ୍ୱ ଅସମ୍ଭବ ଭାବରେ କମ୍; ଷୋଳ ମିଟର ଲମ୍ବ, ଦୈର୍ଘ୍ୟ ଓ ଉଚ୍ଚତା ବିଶିଷ୍ଟ କୋଠରୀରେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ପରମାଣୁ ଥିବା ସହ ସମାନ। ଅର୍ଥାତ୍, ବିଶ୍ୱ ଏକ ମହାଶୂନ୍ୟ। ଏଥିରେ ଥିବା ମୌଳିକ ବସ୍ତୁ ମଧ୍ୟରେ ଉଦ୍‌ଜାନ ଶତକଡ଼ା ବୟାନବେ ଭାଗ ଓ ହିଲିଅମ୍ ଶତକଡ଼ା ୭.୮ ଭାଗ - ବାକି ଅଁଶ ଅନ୍ୟ ସବୁ।

ବିଶ୍ୱର ହାରାହାରି ଉତ୍ତାପ ମଧ୍ୟ ବହୁତ କମ୍; ଶୂନ୍ୟ ଡିଗ୍ରୀ ସେଣ୍ଟିଗ୍ରେଡ଼ଠାରୁ ଆହୁରି ପ୍ରାୟ ଦୁଇଶହସତ୍ତୁରି ଡିଗ୍ରୀ ତଳକୁ। କେଲ୍‌ଭିନ ସ୍କେଲରେ ଏହାକୁ ଚିନିଡିଗ୍ରା କୁହାଯାଏ। ଏଠାରେ ମନେରଖିବା ଉଚିତ୍‌ହେବ ଯେ ଶୂନ୍ୟ ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍‌ଭିନ ଉତ୍ତାପର ସର୍ବନିମ୍ନ ମାନ; ଏହାଠାରୁ କମ୍ ଉତ୍ତାପ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲୋଚନା କରିବା ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ଓ ବିବର୍ତ୍ତନ ବିଷୟରେ ବିଜ୍ଞାନର ଚିନ୍ତାଧାରା। ପ୍ରଥମେ ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନଙ୍କର ସାଧାରଣ ଆପେକ୍ଷିକ ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଆଧାରକରି ସୋଭିଏତ ଗଣିତଜ୍ଞ ଆଲେକ୍‌ଜାଣ୍ଡର ଫ୍ରିଡମାନ୍ ୧୯୨୨ ମସିହାରେ ଦେଖାଇଥିଲେ ଯେ ଆମକୁ ବିରକ୍ତନ ସ୍ଥିର ଲାଗୁଥିବା ବିଶ୍ୱ ପ୍ରକୃତରେ ନିରକ୍ତର ଭାବରେ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଗଲିଛି। ଗୁରିପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ଭିତରେ ଆମେରିକାର ଏଡ୍‌ୱିନ ହବଲ୍ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଦୂରବିକ୍ଷଣ ଯନ୍ତ୍ର ଦ୍ୱାରା ସୁଦୂର ନିହାରିକା ତଥା ନକ୍ଷତ୍ର ମଣ୍ଡଳର ଗତିବିଧି ପର୍ଯ୍ୟବେକ୍ଷଣ କରି ଫ୍ରିଡମାନ୍‌ଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରତିପାଦିତ କଲେ।

ବିଶ୍ୱର ସଂପ୍ରସାରଣ ପଛରେ ଗୋଟିଏ ମଜାକଥା ମଧ୍ୟ ଅଛି। ଫ୍ରିଡମାନ୍‌ଙ୍କ ପ୍ରାୟ ଛଅବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ୍ ନିଜେ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଣୀତ ସାଧାରଣ-ଆପେକ୍ଷିକ ତତ୍ତ୍ୱ ବିଶ୍ୱ ନିରକ୍ତର ପ୍ରସାରିତ

ହେଉଥିବାର ସୂଚନା ଦେଉଛି ବୋଲି ଜାଣିପାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱ ଗୋଟିଏ ନିତ୍ୟ-ସ୍ଥିର ଅବସ୍ଥାରେ ଥିବାର ତତ୍କାଳିନ ଧାରଣାର ଏହା ବିରୁଦ୍ଧାବରଣ କରୁଥିବାରୁ ସେ ନିଜର ନୁତନ ଫଳାଫଳକୁ ପ୍ରକାଶ କଲେନାହିଁ । ବରଂ ସେ ସାଧାରଣ ଆପେକ୍ଷିକ ତତ୍ତ୍ୱରେ ଏପରି କଥା ଯୋଡ଼ିଲେ ତାହା ଯେପରି ଏକ ସ୍ଥିର ବିଶ୍ୱର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେବ ।

ପରେ ଯେତେବେଳେ ଫ୍ରିଡମାନଙ୍କ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହବଲ୍‌ଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପରୀକ୍ଷା-ଭିତ୍ତିକ ପ୍ରମାଣ ଲାଭକଲା, ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନ ନିଜ ଭୁଲ ବୁଝିପାରିଲେ ଓ “ଏହା ମୋ ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଭୁଲ” ବୋଲି କହି ଅନୁତାପ କରିଥିଲେ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ଗାଦିରୁ ହଟାଇ ଆଉ ଏକ ନୂଆ ଚିନ୍ତାଧାରାକୁ ତା’ ଯାଗାରେ ଥୋଇବାପାଇଁ କେବଳ ଯେ ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ତାହାନ୍ତୁହେଁ, ସାହସ ବି ଦରକାର । ସେହି ସାହସର ସାମୟିକ ଅଭାବରେ ଆଇନ୍‌ଷ୍ଟାଇନଙ୍କ ପରି ପ୍ରତିଭା ମଧ୍ୟ ଗୋଟେଗୋଟେ ସମ୍ମାନରୁ ବଞ୍ଚିତ ହୋଇଯିବା କିଛି - ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ ।

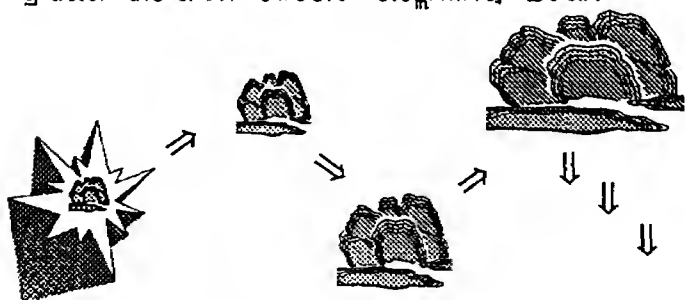
ତାପରେ ୧୯୪୮ ମସିହାରେ ଆମେରିକାରେ ଗବେଷଣା କରୁଥିବା ରସାୟ ବୈଜ୍ଞାନିକ ଜର୍ଜ ଗାମୋ ତତ୍ତ୍ୱ ବାଦିଲେ ଯେ ବିଶ୍ୱବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡ ଗୋଟିଏ ମହାଜଗତିକ ପ୍ରବଣ ବିସ୍ଫୋରଣରୁ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ସେହି ବିସ୍ଫୋରଣର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ହିଁ ବିଶ୍ୱ ତଥା ସ୍ଥାନ-କାଳର ଜନ୍ମ ମୁହୂର୍ତ୍ତ । ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତଠାରୁ ବିଶ୍ୱ ଓ ସ୍ଥାନ-କାଳ ଅବିରତ ଭାବରେ ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଗୁଲିଛି, ବିସ୍ଫୋରଣରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବା ଶକ୍ତି ସାହାଯ୍ୟରେ ।

ଏହିଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଯେ ଗାମୋଙ୍କ ମତବାଦର ଏକ ବିରୋଧୀ ମତବାଦ ମଧ୍ୟ ପ୍ରାୟ ସେହି ସମୟରେ ଇଂଲଣ୍ଡର

ବୈଜ୍ଞାନିକ ହରମାନ୍ ବଣ୍ଟି ଦେଇଥିଲେ । ଏହାର ମୁଖ୍ୟ ବକ୍ତବ୍ୟ ଥିଲା ବିଶ୍ୱର ଅବସ୍ଥା ଚିର ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ; ବିଶ୍ୱ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯେପରି ଅଛି ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଏହିପରି ଥିଲା ଓ ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ରହିବ । ଏହାର ନାଁ ଥିଲା ଚିରସ୍ଥିର ମତବାଦ । ଏଥିରେ ଏବେକି ଫ୍ରେଡ୍ ହଏଲ୍, ଜୟନ୍ତ ନାର୍ଲକରଙ୍କ ପରି ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରସାରଣ, ବିଶ୍ୱର ବର୍ତ୍ତମାନ ଉତ୍ତାପ ଓ ବିଶ୍ୱବସ୍ତୁତ୍ତରେ ହିଲିଅମ ଭାଗ ଇତ୍ୟାଦି କଥା ଗାମୋଙ୍କ ମତବାଦରୁ ସଠିକଭାବେ ମିଳିପାରୁଥିବାରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଗାମୋଙ୍କ ମତବାଦ ହିଁ ସାର୍ବଜନୀନଭାବେ ଗୃହିତ ହେଉଛି ।

ବିଶ୍ଳେଷଣ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ପ୍ରବନ୍ଧ ଉତ୍ତାପ ବା ଶବ୍ଦ କଥା ନଜିହୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସଭ୍ୟତାର ପ୍ରାକ୍‌କାଳରେ ହିନ୍ଦୁ ମୁନିରାଷିମାନେ ଯେ ବିଶ୍ୱସ୍ତୃଷ୍ଟି ସହ ତାପ ଓ କମ୍ପନକୁ ହିଁ ସଂଶ୍ଳିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ଏହା କମ ବିସ୍ତୃୟର କଥା ନୁହେଁ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଆସନ୍ତୁ ଆଲୋଚନା କରିବା ବିଶ୍ୱର ଅବିରତ-ପ୍ରସାରଣ ଇତିହାସର କେତୋଟି ଉଲ୍ଲେଖନୀୟ ଘଟଣା ।

ଏକ ବିରାଟ ବିଶ୍ଳେଷଣରେ ବିଶ୍ୱର ସୃଷ୍ଟି ଓ ତାହାପରଠାରୁ ବିଶ୍ୱ ନିରନ୍ତର ଭାବରେ ସମ୍ପ୍ରସାରିତ ହୋଇଗଲା ।

୧. ଜନ୍ମର ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତ: ବିଶ୍ବର ଆକାର ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ ଥିଲା । ଉତ୍ତାପର ମାତ୍ରା ଥିଲା ଅଜଳନୀୟ । ବସ୍ତୁର ସମସ୍ତ ମୌଳିକ ଉପାଦାନ ଯଥା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ମ୍ୟୁଅନ୍, ନିୟୁଟ୍ରିନୋ, କ୍ବାର୍କ, ଗ୍ଲୁଅନ୍ ଓ ଫୋଟନ୍ ଇତ୍ୟାଦି ଅତ୍ୟଧିକ ଉତ୍ତାପ ଯୋଗୁ କ୍ଷୀପ୍ରବେଗରେ ଗତିଶୀଳ ଥିଲେ । ବିଶ୍ବ ଏକ ଉତ୍ତମ୍ବ ବାଷ୍ପୀୟ ପିଣ୍ଡପ୍ରାୟ ଥିଲା । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଆଗରୁ କୁହାଯାଇଥିବା ଶ୍ବରୋଚି ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ସୃଷ୍ଟିହୋଇନଥିଲେ; କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହିଁ ଥିଲା ।

୨. ବିଶ୍ବର ବୟସ ମାତ୍ର ୧୦^{-୪୩} ସେକେଣ୍ଡ: ଉତ୍ତାପ ହାରାହାରି ୧୦^{୩୨} ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍ । ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ଅଲଗା ହୋଇଗଲା ଗୋଟିଏ ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରୁ ।

ପ୍ରଥମରୁ ...

ବର୍ତ୍ତମାନ ...

ଆଗକୁ ...

ଅନ୍ୟ ମତ କୁହେ ଯେ ବିଶ୍ବର ଅବସ୍ଥା ଚିର-ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ; ତାହା ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପରି ଅଛି ଓ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଏହିପରି ରହିବ ।

୩. ସମୟ ୧୦^{-୩୪} ସେକେଣ୍ଡ: ଉତ୍ତାପ ପ୍ରାୟ ୧୦^{୨୭} ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍ । ସବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଲଗା ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଲା ।

୪. ସମୟ ୧୦^{-୧୨} ସେକେଣ୍ଡ: ବିଶ୍ବର ଉତ୍ତାପ ପ୍ରାୟ ୧୦^{୧୫} ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ଦୁର୍ବଳ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁର୍ବଳୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ମଧ୍ୟ ପୃଥକ ଭାବରେ ଦେଖାଦେଲେ । ଏହି ସମୟଠାରୁ ଆଜିଯାଏ ଶ୍ବରୋଚି ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ପୃଥକ ପୃଥକ ଭାବରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳୁଛି ।

୫. ସମୟ ୧୦-^୨ ସେକେଣ୍ଡ: ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ତାପ ହାରାହାରି ୧୦^{୧୩} ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍। କ୍ୱାର୍କ, ଗ୍ଲୁଅନ୍ସ୍କୁ ନେଇ ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଆଦି ଗଠିତହେଲା। ଏମାନଙ୍କ ସହ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍, ମ୍ୟୁଅନ୍ ଓ ନିଉଟ୍ରିନୋ ଆଦି ମଧ୍ୟ ରହିଲେ।

୬. ବିଶ୍ୱର ବୟସ ଯେତେବେଳେ ଏକ ସେକେଣ୍ଡ ଓ ଉତ୍ତାପ ପ୍ରାୟ ୧୦^{୧୦} ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍ ପାଖାପାଖି ହେଲା, ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍ ପରସ୍ପର ସହ ବାନ୍ଧିହୋଇ ନାଭିକେନ୍ଦ୍ର ବା ନିଉକ୍ଲିଅସ୍ ଗଠନ କଲେ। ଉଦ୍‌ଜାନ ନାଭି କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରୋଟନ୍‌କୁ ନେଇ ଗଢ଼ା ହୋଇଥିବାରୁ ପ୍ରୋଟନ୍ ସ୍ତୁଷ୍ଟିହେବା ସହ ଏହା ମଧ୍ୟ ସ୍ତୁଷ୍ଟି ହୋଇଗଲା।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରୋଟନ୍ ଓ ଗୋଟିଏ ନିଉଟ୍ରନ୍‌କୁ ବାନ୍ଧି ଗୋଟିଏ ଡିଉଟେରନ୍ ନାଭିକେନ୍ଦ୍ର ସୃଷ୍ଟିହେଲା। ପରେ ଡିଉଟେରନ୍ ନାଭିର ସହାୟତାରେ ଟ୍ରିଟିଅମ୍ (୧ ପ୍ରୋଟନ୍ + ୨ ନିଉଟ୍ରନ୍) ଏବଂ ହିଲିଅମ୍ (୨ ପ୍ରୋଟନ୍ + ୨ ନିଉଟ୍ରନ୍) ନାଭିକେନ୍ଦ୍ର ସୃଷ୍ଟିହେଲା।

ଏହି ବାଟରେ ସୃଷ୍ଟିହେଉଥିବା ହିଲିଅମ୍ ବିଶ୍ୱ ବସ୍ତୁତ୍ତର ପ୍ରାୟ ଗୁରିଭାଗରୁ ଏକଭାଗ ହେବ ବୋଲି କଳନା କରାଯାଇଥିଲା। ଏହାମଧ୍ୟ ବିଭିନ୍ନ ପରୀକ୍ଷା ମାଧ୍ୟମରେ ସାବ୍ୟସ୍ତ ହେଲା। ଏଣୁ ଏହି ଫଳାଫଳ ବିଶ୍ଳେଷଣ ମାଧ୍ୟମରେ ବିଶ୍ୱର ସ୍ତୁଷ୍ଟି ଓ ତା'ପର ପ୍ରସାରଣ ଧାରଣାର ଏକ ବଡ଼ ସଫଳତା ଭାବରେ ଗଣାହେଲା।

ଏହିଠାରେ କହିରଖିବା ଉଚିତ ହେବ ଯେ ପ୍ରବଳିତ ଧାରଣା ଅନୁଯାୟୀ ଉଦ୍‌ଜାନଠାରୁ ହିଲିଅମ୍ ଯାଏ ହାଲୁକା ନାଭିକେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଉପରୋକ୍ତ ପ୍ରକାରେ ବିଶ୍ୱସ୍ତୁଷ୍ଟିର ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ଭିତରେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିଲାବେଳେ ଅନ୍ୟ ସବୁ ମୌଳିକ ବସ୍ତୁର ଓଜନିଆ

ବିଶ୍ବସୃଷ୍ଟିର ସମୟ ସାରଣୀ

(ପ୍ରଥମ ସେକେଣ୍ଡର ଘଟଣାବଳୀ)

କ୍ରମ	ସୃଷ୍ଟିପରବର ସମୟ (ସେକେଣ୍ଡ)	ତାପମାତ୍ରା (ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍‌ଭିନ)	ଘଟଣା
୧.	ଜନ୍ମର ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତ	ଅକଳନୀୟ	ବିନ୍ଦୁ-ସଦୃଶ ବିଶ୍ବର ସମସ୍ତ ଉପାଦାନ ଅତି ଗତିଶୀଳ ଥିଲେ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ମୌଳିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ହିଁ ଥିଲା ।
୨.	୧୦ ^{-୪୩}	୧୦ ^{୩୨}	ମାଧ୍ୟାକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ସମନ୍ୱିତ ପ୍ରକ୍ରିୟାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲା ।
୩.	୧୦ ^{-୩୪}	୧୦ ^{୨୬}	ସବଳ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଲଗା ହେଲା ।
୪.	୧୦ ^{-୧୨}	୧୦ ^{୧୫}	ଦୁର୍ବଳ ଓ ବିଦ୍ୟୁତ-ଦୁର୍ବଳୀୟ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଅଲଗା ହେଲା ।
୫.	୧୦ ^{-୬}	୧୦ ^{୧୩}	କାର୍ବ, ଗୁଅନ୍‌ଙ୍କୁ ନେଇ ନିଉଟ୍ରନ୍, ପ୍ରୋଟନ୍ ଆଦି ଗଠିତହେଲା । ମୌଳିକ କଣିକା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଆଗରୁ ରହିଥିଲା ।
୬.	ପ୍ରାୟ ଏକ ସେକେଣ୍ଡ	୧୦ ^{୧୦}	ପ୍ରୋଟନ୍, ନିଉଟ୍ରନ୍ ବାନ୍ଧିହୋଇ ନାଭିକେନ୍ଦ୍ର ଗଢ଼ିଲେ । କେବଳ ଗୋଟିଏ ପ୍ରୋଟନ୍‌ରେ ଗଢ଼ା ଉଦ୍‌ଜାନର ନାଭି ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗେସାଙ୍ଗେ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଗଲା । ଧୀରେ ଧୀରେ ତ୍ରିଟିଅମ୍ ଏବଂ ହିଲିଅମ୍ ନାଭି ସୃଷ୍ଟିହେଲା ।

ନାଭିକେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟପରି ତାରାମାନଙ୍କ ଅଭ୍ୟନ୍ତରରେ ପ୍ରବନ୍ଧ ଉତ୍ତାପ ଓ ଶୁଦ୍ଧ ସହାୟତାରେ ତିଆରି ହୋଇଛନ୍ତି ।

୭. ତା'ପରେ ବିଶ୍ୱର ଉତ୍ତାପ ହାରାହାରି ୧୦^୪ ବା ୧୦,୦୦୦ ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍ ଓ ବୟସ ୧୦^୫ ବର୍ଷ ବା ଏକଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହେଲାବେଳକୁ ସୃଷ୍ଟିହୋଇଥିବା ନାଭିକେନ୍ଦ୍ର ଓ ପାଖରେଥିବା ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍‌ଗୁଡ଼ିକୁ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ପରମାଣୁ ସୃଷ୍ଟିହେଲା । ପରମାଣୁର ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଗୁର୍ଜ ନଥିବା ଯୋଗୁ ଏହାର ଆଲୋକ ସହ କୌଣସି ପ୍ରକ୍ରିୟା ସମ୍ଭବ ହେଲାନାହିଁ, ଯଦିଓ ଇଲେକ୍ଟ୍ରନ୍ ଓ ନାଭିକେନ୍ଦ୍ରଗୁଡ଼ିକ ବୈଦ୍ୟୁତିକ ଗୁର୍ଜ ସାହାଯ୍ୟରେ ଆଲୋକ ସହ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାରେ ସଂମ୍ମିଷ୍ଟଥିଲେ । ଫଳରେ ପରମାଣୁ ସୃଷ୍ଟିହେବା ସମୟରୁ ଆଲୋକ ଓ ବସ୍ତୁ ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ । ଆଲୋକ ପ୍ରକ୍ରିୟା-ମୁକ୍ତ ହେବା ଫଳରେ ବିଶ୍ୱ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଦେଖାଗଲା - କାଦୁଅ ଓ ଧୂଳିକଣା ବସିଗଲାପରେ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଗୋଳିଆ ପାଣି ସ୍ୱଚ୍ଛ ପାଲଟିଗଲା ଭଳି ।

ଏହି ସମୟକୁ ବିଶ୍ୱର ଆକାର ପ୍ରସାରଣ ଯୋଗୁ ଜନ୍ମବେଳର ବିନ୍ଦୁପ୍ରାୟ ଆକାରରୁ ବଢ଼ିବଢ଼ି ବର୍ତ୍ତମାନର ଆକାରର ପ୍ରାୟ ହଜାରେ ଭାଗରୁ ଏକଭାଗରେ ପହଞ୍ଚିଥାଏ ।

୮. ତା'ପରଠୁ ବିଶ୍ୱର ପ୍ରସାରଣ ଯୋଗୁ ଆଜିଯାଏ ବିଶ୍ୱର ଆକାର ନିରନ୍ତର ବଢ଼ିଗଲିଛି । ବିଶ୍ୱର ବର୍ତ୍ତମାନ ବୟସ ପ୍ରାୟ ୧୦^{୧୦} ବର୍ଷ । ଫଳରେ ବିଶ୍ୱର ହାରାହାରି ଉତ୍ତାପ କମି କମି ଆସି ମାତ୍ର ୩ ଡିଗ୍ରୀ କେଲ୍ଭିନ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଲାଣି । ଏହି ଗଣନା ପରୀକ୍ଷା ସହିତ ଖୁବ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ମେଳଖାଉଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ ଗାମୋ ମତବାଦର ତୃତୀୟ ସଫଳତା ବୋଲି ଧରାଯାଉଛି ।

ପରମାଣୁ ଗଠନଠାରୁ ଆଜି ମଧ୍ୟରେ ବିଶ୍ୱ ଧୀରେ ଧୀରେ ଅଣ୍ଡାହେଉଥିବାରୁ ପ୍ରଥମେ ଅଣୁ, ପରେ ବାଷ୍ପୀୟ ବସ୍ତୁ, ତରଳ

ବସ୍ତୁ କଠିନ ବସ୍ତୁ ତଥା ସୌରଜଗତ, ନାହାରିକା ମଣ୍ଡଳ ସବୁ କ୍ରମେକ୍ରମେ ତିଆରି ହୋଇଛନ୍ତି । ନକ୍ଷତ୍ର ଓ ନାହାରିକାଗୁଡ଼ିକ ମୁଖ୍ୟତଃ ଉଦଜାନ ଓ ହିଲିଅମ୍‌ର ବାଷ୍ପୀୟ ପିଣ୍ଡ ହୋଇଥିବାବେଳେ, ଗ୍ରହ ଓ ଗ୍ରହାଣୁ ଇତ୍ୟାଦି ମୁଖ୍ୟତଃ କଠିନ ପଦାର୍ଥ । କେତେକ ସ୍ଥାନରେ ପାଣି ପରି ତରଳ ପଦାର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ତେବେ ପ୍ରତିକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଶୁ ପରମାଣୁକୁ ବାନ୍ଧିରଖି ଏହି ମହାଜାଗତିକ ପିଣ୍ଡଗୁଡ଼ିକୁ ସୃଷ୍ଟିକରିବାରେ ମାଧ୍ୟମକର୍ଷଣ ଶକ୍ତି ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଛି ।

ଏହି ଅସଂଖ୍ୟ ମହାଜାଗତିକ ପିଣ୍ଡମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଯେଉଁଠି ଅନୁକୂଳ ପରିବେଶ ମିଳିଥିବ କେବଳ ସେହିଠି ହିଁ ଜୀବଜଗତର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇପାରିଥିବ, ପୃଥିବୀପୃଷ୍ଠରେ ବୃକ୍ଷଲତା ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କ ସୃଷ୍ଟି ପରି । ବୈଜ୍ଞାନିକ ମତାନୁସାରେ ପୃଥିବୀର ସୃଷ୍ଟି ଆଜକୁ ପ୍ରାୟ ପାଞ୍ଚଶହ କୋଟି ବର୍ଷ ତଳେ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥଳେ ଏହା ପୃଷ୍ଠରେ ଜୀବନର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି ପ୍ରାୟ ଦେଢ଼ଶହରୁ ଦୁଇଶହ କୋଟି ବର୍ଷ ମଧ୍ୟରେ । ପୃଥିବୀ ଛଡ଼ା ଏ ଅନନ୍ତ ବିଶ୍ୱରେ ଆଉ କେଉଁଠି ଜୀବନ ଥିବାର ଆମେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖୋଜି ପାଇନାହୁଁ, ତେବେ ନଥିବ ବୋଲି କିଏ କହିବ ?

ଏହିପରି ଭାବରେ ବିଜ୍ଞାନ - ମୁଖ୍ୟତଃ ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନ ଅଶୁ ପାଖରୁ ଆମକୁ ନେଇ ପହଞ୍ଚାଇଛି ଅନ୍ତରାକ୍ଷ ପାଖରେ । ପ୍ରକୃତିର ବିଭିନ୍ନ ରହସ୍ୟକୁ ବାନ୍ଧିଦେଇଛି ଗୋଟିଏ ବୁଝିହେଲା ଭଳି ଧାରଣାର ଡେରିରେ । ଏହି ଗଜରା ହାରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ମହକର ସାମାନ୍ୟ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଯିଏ ପାଇଛି, ସିଏ ଆତ୍ମହରା ହୋଇଛି, ଜୀବନରେ ସାର୍ଥକତା ଅନୁଭବ କରିଛି । ଏହାହିଁ ବୋଧହୁଏ ପ୍ରକୃତି ନିକଟରେ ମଣିଷର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁଷ୍ପାଞ୍ଜଳି !

ବିଜ୍ଞାନ ସପକ୍ଷରେ ପଦେ

ପଦାର୍ଥ ବିଜ୍ଞାନ ବସ୍ତୁର କ୍ଷୁଦ୍ରତମ କଣିକାଠାରୁ ଆରମ୍ଭକରି ବିରାଟ ବିଶ୍ୱ ଯାଏ ବିଭିନ୍ନ ଭୌତିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାକୁ କିପରି ଗୋଟିଏ ବିଶ୍ୱରାସର ଦ୍ୱାରା ଗୁଢ଼ିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛି ଆମେ ଡହା ଦେଖିଲେ । ଏହା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷର ସାପାଲ୍ୟ ନୁହେଁ; ବରଂ ଆଧୁନିକ ମାନବ ସଭ୍ୟତାର ସାପାଲ୍ୟ, ସମସ୍ତ ମଣିଷ ଜାତିର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ । ବୁଦ୍ଧି, କଳ୍ପନା ଓ ଗଭୀର ଅନୁଧ୍ୟାନକୁ ଆଧାରକରି ମଣିଷ ପ୍ରକୃତିର ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ରହସ୍ୟକୁ ଉନ୍ମୋଚିତ କରି ଚାଲିଛି । ଏହି ପ୍ରଚେଷ୍ଟାର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ମଣିଷ ଯେଉଁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟମୟ ସୂତ୍ରଟିର ଝଲକ ପାଇଛି ସେଇଟି ହେଲା ବିଭିନ୍ନତା ମଧ୍ୟରେ ଅଭେଦ୍ୟତା, ପୃଥକ ମଧ୍ୟରେ ଏକତ୍ୱ ଓ ବିପରୀତ ମଧ୍ୟରେ ସମାନତା । ପ୍ରକୃତିର ଏହି ନିୟମଟି ହିଁ ତା ପାଖରେ ଚରମ ସତ୍ୟରୂପା ଭଗବାନର ଆସନ ଗ୍ରହଣ କରିଛି । ଆନନ୍ଦ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଯେ ପ୍ରାୟ ଡିନିହଜାର ବର୍ଷ ତଳୁ ସର୍ବଜ୍ଞାନର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଠିକ ଏହି ମର୍ମରେ ହିଁ ଭାଗବତ୍ ଗୀତାରେ କରାଯାଇଛି,

“ସର୍ବଭୂତେଷୁ ଯେନୈକଂ ଭାବମବ୍ୟୟମିକ୍ଷତେ,
ଅବିଭକ୍ତଂ ବିଭକ୍ତେଷୁ ତଦ୍‌ଜ୍ଞାନଂ ବିଧି ସାଞ୍ଜିକମ୍ ।”

ବିଜ୍ଞାନର ଭଗବାନ ସିଂହାସନରୁତ, ମଣିମୁକ୍ତା ଖଚିତ ରାଜକାୟ ପୋଷାକ ପରିହିତ, ପାପପୁଣ୍ୟର ବିଚାରକ, ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଏକ ସତ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି; ବରଂ ସେ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରକୃତିର ନିୟମଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟରେ

ସାହିତ୍ୟ, ଦର୍ଶନ ଓ ବିଜ୍ଞାନର ଜନ୍ମ । ଏହି ଯାତ୍ରାର
ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ନାହିଁ, ଅଛି କେବଳ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ବିସ୍ତୃତି;
ଏଥିରେ ସଫଳତା ବିଫଳତା ନାହିଁ, ଅଛି କେବଳ
ଅବିରତ ସାଧନା; ଏଥିରେ ହସ, କାନ୍ଦ ନାହିଁ, ଅଛି
କେବଳ ଅନିନ୍ଦ୍ୟ ନିମଗ୍ନତା ।

ହଁ, ଏକଥା ସତ ଯେ ବିଜ୍ଞାନର ପ୍ରଗତି ମଣିଷ
ହାତରେ ସଂଖ୍ୟାହୀନ ଜୀବନ ପରିପୋଷକ ମାଧ୍ୟମ
ଯୋଗାଇବା ସହ ଜୀବନ ବିନାଶକାରୀ ଆୟୁଧର
ସମ୍ଭାବନା ମଧ୍ୟ ଯୋଗାଇଛି । ତେବେ ଏହା ବିଜ୍ଞାନର
ଉପଯୋଗ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସୃଷ୍ଟିର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବ ବୋଲାଉଥିବା
ମଣିଷର ବୁଦ୍ଧି, ବିବେକ ଓ ମନୁଷ୍ୟତ୍ବ ପ୍ରତି ବିରାଟ
ଆହ୍ୱାନ ସିନା, ବିଜ୍ଞାନର ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ବ୍ୟାପି ନୁହେଁ ।

ତେଣୁ ଆସନ୍ତୁ ବିଜ୍ଞାନୀର ମନ ନେଇ ପ୍ରକୃତିର
ମହାଭାରତ ମଧ୍ୟରେ ଲୁଚିରହିଥିବା ସତ୍ୟର ମୋହନ
ସ୍ୱରଟିକୁ ଖୋଜିବା; ସାହିତ୍ୟ, ଦର୍ଶନ ଓ ବିଜ୍ଞାନକୁ
ଯୋଡ଼ି ପୂର୍ଣ୍ଣତର ପୂଜାରେ ନିଜକୁ ହଜାଇଦେବା । ସାକାର
ହେବ କବି ଜଳ୍ପନା ଓ ବିଧିର ବିଧାନ ।

“ବୁଦ୍ଧି ଇଚ୍ଛା ଅନୁଭବେ ନିୟୋଜି ଏ ପୁଣ୍ୟଭବେ
ଲଭୁ ନର ଜ୍ଞାନ କର୍ମ ପ୍ରାପ୍ତିର ପରାଣୀ”

ଛୁଟିରହିଥିବା ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ। ଏହି ସତ୍ୟଟି ହିଁ ତା'ପାଇଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ, ସର୍ବବିଦ୍ୟମାନ ଓ ସର୍ବଜ୍ଞାନର ମୂଳାଧାର। ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟକୁ ଯେ ସେ ପାଇଛି ତାହାନ୍ତୁହେଁ, ବରଂ ସେହି ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟକୁ ଖୋଜିବାରେ ସେ ଲାଗିଛି। ସେଇଥିରେ ହିଁ ତାର ଗତି ଓ ମୁକ୍ତି।

ଧର୍ମଭାବରୁ ଜାତ ଗୋଟିଏ ଭଗବାନଙ୍କ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରକୃତିର ପରମ ସତ୍ୟକୁ ସିଂହାସନରେ ବସାଇଥିବାରୁ ଅନେକେ ଯୁକ୍ତି ବାଦ୍ଧି ଯେ ବିଜ୍ଞାନ ମଣିଷକୁ ଧର୍ମଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦେଇଛି, ମଣିଷକୁ ବସ୍ତୁବାଦୀ କରାଇଛି। କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଦେଖିବାକୁଗଲେ କବି ଯେପରି ସୁନ୍ଦରର ଉପାସକ, ମୁନି, ରାଷି ଓ ଦାର୍ଶନିକମାନେ ଯେପରି ଶିବଦୂର ପୂଜାରୀ, ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ମଧ୍ୟ ଠିକ ସେହିପରି ସତ୍ୟର ଗବେଷକ। ଏଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ଓ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନର ଉପାଦାନ। ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଜ୍ଞାନପଦ୍ମର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୁରଭିତରା ପାଖୁଡ଼ା ପରି। କେଉଁଠି ଆବେଗର ପ୍ରାବଲ୍ୟ ତ କେଉଁଠି ଧୃଶକ୍ତିର ଔଜଲ୍ୟ, କିନ୍ତୁ ହୃଦୟ ବିନା ବୁଦ୍ଧି ଓ ବୁଦ୍ଧି ବିନା ହୃଦୟ, ଉଭୟ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହନ୍ତିକି ?

ଏପରି କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାହିତ୍ୟ, ଦର୍ଶନ ଯଦି ମଣିଷକୁ ବସ୍ତୁବାଦୀ କରୁନାହିଁ, ବିଜ୍ଞାନ କରିବ କିପରି ? ବିଜ୍ଞାନର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏହି ଅଭିଯୋଗ ଆମ ଆଜ୍ଞତାର ହିଁ ପରିଚାୟକ। ଗୋଟିଏ ହୃଦୟର ଆଉ ଗୋଟିଏ ହୃଦୟ ସହ ଏକାନ୍ତତାରୁ ସ୍ନେହ, ପ୍ରେମ ଓ ସାହିତ୍ୟର ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥିବା ପରି, ଗୋଟିଏ ଚେତନାର ବିଶ୍ୱଚେତନା ସହ ଏକାନ୍ତତାରୁ ଧର୍ମ ଓ ଦର୍ଶନର ଉନ୍ନେଷ ହେବାପରି, ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବୌଦ୍ଧିକ ସତ୍ତାର ସଚରାଚର ପ୍ରକୃତି ସହ ଏକାନ୍ତତାରୁ ଜନ୍ମ ନିଏ ବିଜ୍ଞାନ। ଏକ ଅନେକକୁ ଓ କ୍ଷୁଦ୍ର ବିରାଟକୁ ଛୁଇଁବା, ଚିହ୍ନିବା ଓ ସେଥିରେ ଏକାଭୂତ ହୋଇ ରତର ସନ୍ଧାନ କରିବା ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରୁ ହିଁ

ସୂଚନିକା: କ'ଣ କାହିଁକି

ସୂଚନିକା ଶିକ୍ଷା ବିଶେଷ କରି ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା, ଦିଗରେ କାମ କରୁଥିବା ଏକ ଟ୍ରାନ୍ସମିଟର। ସମାଜରେ ମୌଳିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ସୂଚନାଶୀଳତା ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ବିକାଶ କରାଇବା, ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷାର ନୂଆ ଗୋଟିଏ ପଦକ୍ଷେପ, ଏହାକୁ ଆଧୁନିକ ଆଗ୍ରହଜନକ କରିବା, ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଉଦ୍‌ଘୋଷଣାମୂଳକ କରିବା, ତାକୁ ନିତିଦିନିଆ ଜୀବନ ସହ ଯୋଡ଼ିବା, ବଡ଼ମାନଙ୍କୁ ବିଜ୍ଞାନର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗ ଓ ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ ସଚେତନ କରିବା, ଦେଶର ସ୍ୱାବଲମ୍ବନଶୀଳ ବିକାଶ ପାଇଁ ବୌଦ୍ଧିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆଣିବା ହେଉଛି ସୂଚନିକାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ।

ଏଥିପାଇଁ ସୂଚନିକାର କାମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମରେ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। କିନ୍ତୁ ପିଲାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକ, ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ତଥା ଆଗ୍ରହୀ ଜନସାଧାରଣ ହେଉଛନ୍ତି ମାଧ୍ୟମ। ଏମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ତଥା ଏମାନଙ୍କ ସହ ମିଶି ନୂଆ ବାଟ ଖୋଜିବା ଓ କାମକୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଓ ଆଗ୍ରହୀ କର୍ମୀଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବା ହେଉଛି ସୂଚନିକାର ମୁଖ୍ୟ କାମ।

ଏଥିପାଇଁ ସୂଚନିକାର ଉଦ୍ୟମ ଭିତରେ ରହିଛି ବିଜ୍ଞାନ ଚରଣ ପତ୍ରିକା ଓ ଅନ୍ୟ ବହି ପ୍ରକାଶନ, ଶିକ୍ଷକ-ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଓ କର୍ମୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ କର୍ମଶାଳା/ଶିବିର, ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନ ଶିବିର ଆଦି ଆୟୋଜନ କରିବା। ଏହି ଦିଗରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାଶକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରକାଶିତ ବହି ବିତରଣ କରିବା, ବିଜ୍ଞାନ ଖେଳନା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାଧନ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ବିତରଣ ଏହାର ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ କାମ।

ସୂଚନିକା: କ'ଣ କାହିଁକି

ସୂଚନିକା ଶିକ୍ଷା ବିଶେଷ କରି ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷା, ଦିଗରେ କାମ କରୁଥିବା ଏକ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଡଳ। ସମାଜରେ ମୌଳିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ଓ ସୂଚନଶୀଳତା ଏବଂ ବିଜ୍ଞାନିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣର ବିକାଶ କରାଇବା, ବିଜ୍ଞାନ ଶିକ୍ଷାର ନୂଆ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିବା, ଏହାକୁ ଆହୁରି ଆଗ୍ରହଜନକ କରିବା, ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନକୁ ଉଦାପନାମୂଳକ କରିବା, ତାକୁ ନିତିନିଆଁ ଜୀବନ ସହ ଯୋଡ଼ିବା, ବଡ଼ମାନଙ୍କୁ ବିଜ୍ଞାନର ବିଭିନ୍ନ ଦିଗ ଓ ସାମାଜିକ ପ୍ରଭାବ ବିଷୟରେ ସଚେତନ କରିବା, ଦେଶର ସ୍ୱାଧୀନମୁନଶୀଳ ବିକାଶ ପାଇଁ ବୌଦ୍ଧିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆଣିବା ଯେଉଁଠି ସୂଚନିକାର ମୂଳ ଲକ୍ଷ୍ୟ।

ଏଥିପାଇଁ ସୂଚନିକାର କାମଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମରେ ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ। କିନ୍ତୁ ପିଲାଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଶିକ୍ଷକ, ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ତଥା ଆଗ୍ରହୀ ଜନସାଧାରଣ ଯେଉଁଠି ମାଧ୍ୟମ। ଏମାନଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିବା ତଥା ଏମାନଙ୍କ ସହ ମିଶି ତାହା ଗୋଟିବା ଓ କାମକୁ ଆଗେଇ ନେବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧିଜୀବୀ ଓ ଆଗ୍ରହୀ କର୍ମୀଙ୍କୁ ଏକାଠି କରିବା ଯେଉଁଠି ସୂଚନିକାର ମୁଖ୍ୟ କାମ।

ଏଥିପାଇଁ ସୂଚନିକାର ଉଦ୍ୟମ ଭିତରେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବିଜ୍ଞାନ ଚରଣ ପଦ୍ଧତି ଓ ଅନ୍ୟ ବହୁ ପ୍ରକାରୀ, ଶିକ୍ଷକ-ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଓ କର୍ମୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ କର୍ମଶାଳା/ଶିବିର, ପିଲାଙ୍କ ପାଇଁ ବିଜ୍ଞାନ ଶିବିର ଆଦି ଆୟୋଜନ କରିବା। ଏହି ଦିଗରେ ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାରୀକ ଟ୍ରଷ୍ଟ ପ୍ରକାଶିତ ବହି ବିତରଣ କରିବା, ବିଜ୍ଞାନ ଖେଳନା ଏବଂ ଅନ୍ୟ ସାଧନ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଓ ବିତରଣ ଏହାର ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ କାମ।